

Giới thiệu Bách Dạ Ký

Tác phẩm Bách Dạ Ký của tác giả Vô Danh thuộc thể loại truyện kiếm hiệp. Truyện nói về ở trên đời này có truyền thuyết được truyền đi : “Nguyệt nhi viên, cao cao quải, bách dạ lâm, bạch mang mang, Thập bộ lộ, thông bách dạ, mạc hồi đầu, một nhân tích. Thành nhi nghiêm, tam nhật tuyết, bách dạ thành, xử xử hiện.”

Truyền thuyết đó chính là ám ngữ để đi thông qua Đào Nguyên hương và thành Bách Dạ. Ai nếu phá giải được ám ngữ này, thì có thể đi vào nơi thế ngoại đào nguyên trước kia. Nhưng từ lúc câu đồng dao kia bắt đầu truyền tán đến bây giờ, ba năm nay không nghe nói có ai phá giải được.

Nhưng chuyện này không bởi vì thế mà im hơi lặng tiếng, mà ngược lại càng oanh động cả nước, thậm chí ngay cả đương kim hoàng thượng cũng có hứng thú đối với nó. Hiện giờ phá giải câu đó này không chỉ là giang hồ, mà còn là đề tài nóng hổi trong cung đình.

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đào nguyên truyền thuyết

“Khách quan, mời vào trong!” Một gã thiếu niên mỉm cười mời mọc khách nhân.

Đây là khách sạn lớn nhất trong kinh thành, khách sạn Hiên Nguyệt. Mà thiếu niên kia là tiểu nhị ở đó, cũng đồng thời là thiếu đương gia của khách sạn. Mẫu thân của hắn chính là lão bản nương của khách sạn, còn phụ thân là sư phụ của đương kim Hoàng thượng, còn gọi là thái phó. Bởi vậy, thương có vài quan viên đến đây để dùng bữa, hoặc gặp khách. Đương nhiên, cũng vì phục vụ ở nơi đây tốt, cùng với giá cả hợp lý, người tới trọ cũng tiếp nhau không dứt. Thiếu niên, hàng năm đứng ở trong điểm, thường nghe thấy nên cũng bị nhiễm đường thành một gã khinh thương có đầu óc, thuở nhỏ lại còn theo phụ thân học tập, hiểu được thi từ ca phú, làm người lương thiện, thích làm người khác vui vẻ, tuy chỉ mới mười bảy, nhưng tại kinh thành đã có chút tiếng tăm.

“Diệp Y, hai bình rượu ngon!” Một tráng hán ngồi phía sau hô lên.

“Được” Thiếu niên hồi đáp “Hai bình Nữ Nhi Hồng ngon nhất!”

Không sai, thiếu niên chính là thiếu đương gia của khách sạn, Vương Diệp Y.

“Thiếu gia, người nghỉ đi, giao cho mấy tên tiểu nhị làm thì được rồi”. Một thiếu nữ đi theo sau Diệp y, trên mặt hiện lên một bộ thần sắc lo lắng.

“Tuyệt Thần, không sao đâu” Diệp Y cười “Người đi lo việc của người đi”.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Thiếu nữ gọi là Tuyệt Thần vẫn làm ra bộ dạng rất khó khăn.

“Được rồi, được rồi, vậy người cùng ta đi mua vài dụng phẩm cho mấy ngày sắp tới đi”. Diệp Y bụng bình rượu lên, thỏa hiệp.

“Nhưng, nhưng...”

“Nương, ta cùng Tuyệt Thần đi ra ngoài mua vài thứ”. Diệp Y hướng quây hô một tiếng.

Trong quây, một vị phụ nhân đang ngồi tính sổ, người đó chính là nương của Diệp Y, cũng chính là lão bản nương của khách sạn. Bà ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi nói “Đi đường cẩn thận một chút, nhớ chiều có Tuyệt Thần”.

Tuyệt Thần nghe xong liền đỏ mặt, nhưng lập tức bị Diệp Y kéo ra khỏi khách sạn.

“Thiếu gia, người...” Tuyệt Thần đang muốn nói gì, Diệp Y lại cắt lời của nàng.

“Tuyệt Thần, chúng ta không phải nói qua rồi sao? Gọi ta là Diệp Y đi”.

“Nhưng mà...”

“Người tại sao lại cứ nói đi nói lại ‘nhưng mà’ hoài vậy. Nhớ kỹ, cứ gọi ta là Diệp Y”.

“Được rồi!”

Tuyệt Thần năm nay mười sáu, là nữ nhi của một vị tư thực tiên sinh, bởi vậy hiểu biết nhiều lễ nghĩa. Nhưng bởi vì mẫu thân và phụ thân không hợp nhau, sau khi phụ thân thôi mẫu thân của nàng, Tuyệt Thần đành phải đi theo phụ thân sinh sống. Sau đó phụ thân nàng vì nghiện cờ bạc, thua rất nhiều tiền, rồi đem Tuyệt Thần ra chợ để bán! Mẫu thân của Diệp Y gặp được liền mua Tuyệt Thần, cũng xé đi kẻ bán, Tuyệt Thần trở thành thân tự do. Tuyệt Thần

vì muốn báo ân và đồng thời tìm kiếm mẫu thân, nên ở lại, trở thành nha hoàn của Diệp Y. Nhưng mọi người chưa bao giờ xem Tuyết Thần là hạ nhân. Nương của Diệp Y để nàng chiếu cố hân, và Diệp Y thì coi Tuyết Thần như là muội muội. Bất quá, điều này khiến Tuyết Thần áy náy.

“Thiếu gia”.

“Gi?”

“A! Diệp... Y” Hiện nhiên Tuyết Thần chưa quen gọi như vậy “Chúng ta muốn mua cái gì?”

“Mua một ít trang sức và bộ đồ ăn” Diệp Y suy nghĩ một chút, rồi nói “thuận tiện đi tìm Tuyên Dục luôn”.

Tuyên Dục là nhị hoàng tử, năm nay mười bảy, ở trong kinh thành được dân chúng ủng hộ, đồng thời được Hoàng thượng sủng ái, đã được định là người kế thừa ngôi vị hoàng đế. Vì phòng ngừa mấy vị hoàng tử khác ám hại hân trong cung, cho nên đem Tuyên Dục giả trang sống trong dân gian.

Từ nhỏ, cùng Diệp Y là bằng hữu, bây giờ hai người thường cùng một chỗ.

Vừa tới phủ của Tuyên Dục, quản gia trong phủ nói cho Diệp Y, Tuyên Dục đã ra ngoài. Vì vậy, hai người Diệp Y không thể làm gì khác hơn là đi tới sức phẩm điểm

Tới sức phẩm điểm, bên trong bó mấy hàng người, ngăn chặn hết sức phẩm điểm

“Bá bá, bên trong xảy chuyện gì?” Diệp Y hướng một bá bá vừa vất vả thoát khỏi đám người mà hỏi thăm.

“Ồ, mới vừa có một người trẻ tuổi cầm một khối ngọc để cho chủ điểm giám thưởng, còn luôn miệng nói rằng là bạch đào ngọc chỉ ở Đào Nguyên hương mới có. Chủ điểm sau khi xem qua, tuy không xác định có phải là bạch đào ngọc hay không, nhưng khẳng định nó tuyệt đối là một khối ngọc cực tốt, giá trị hơn vạn lượng! Điều này muốn khiến mọi người tới xem nào nhiệt”.

“Đa tạ bá bá” Diệp Y tựa hồ lộ ra hưng phấn hiếm thấy. Hân quay lại Tuyết Thần “Chúng ta cũng đi xem một chút”.

Diệp Y và Tuyết Thần khó khăn lắm len qua đám người phía trước. Chủ điểm Tiền chương quý đang cầm một khối ngọc. Khối ngọc đó còn tán ra một chút hàn khí, trong ngọc lộ một tia sáng nhạt, khiến người khác vừa nhìn cũng nhìn ra được đây là một khối ngọc tốt.

“Chất lượng tốt, màu sắc sáng rực, trong ngọc còn có tia sáng mờ, ít nhất hơn một ngàn năm thời gian trữ tồn. Một viên ngọc tốt khó gặp trên đời, ít nhất trị giá hai vạn lượng bạc”. Tiền chương quý vừa nhìn vừa đánh giá

“Tiền chương quý, ta có thể xem qua không?” Diệp Y vừa thấy liền hưng phấn.

“Ồ, Diệp Y tới rồi à” Tiền chương quý cũng không ngần ngại đầu lên mà nhìn, nghe được âm thanh thì đã nhận ra đó là Diệp Y “Nhìn một chút thì được, nhưng đừng làm hỏng nó”.

Người trẻ tuổi mang ngọc tới lúc đầu có ý phản đối, nhưng thấy chương quý đáp ứng rồi nên không mở miệng.

“Cái này quả thật không phải một viên ngọc tầm thường. Hơn nữa mặt ngoài bóng loáng, trơn nhẵn, thiên nhiên tạo thành được như vậy thật hiếm có”. Diệp Y đối với phương diện này cũng biết một hai.

“Có thể đưa lại cho ta không?” Người tuổi trẻ vẻ mặt kiêu ngạo.

“Trả cho ngươi”. Diệp Y cầm viên ngọc thượng đẳng chuẩn bị giao cho người thanh niên, bất chợt bị trượt chân, ngọc rời khỏi tay, rơi xuống đất rất mạnh.

“Ba!” Ngọc vừa rơi đã vỡ nát!

Người toàn trường ngây dại. Người tuổi trẻ liền nổi giận, túm lấy áo của Diệp Y “Ngươi nhìn ngươi đã làm cái gì rồi! Đền! Mau đền!”

“...” Yên tĩnh.

“Mau đền!” Người tuổi trẻ quát.

“Buông thiếu gia nhà ta ra!” Tuyết Thần vội vàng đi kéo cánh tay của người tuổi trẻ đang túm lấy Diệp Y.

“Tiểu nha đầu, dám cản trở!” Người tuổi trẻ chuẩn bị giơ tay đánh Tuyết Thần.

“Buông cái tay dơ dáy của ngươi ra” Diệp Y mở miệng, cũng đẩy người tuổi trẻ ra “Làm vỡ ngọc là ta không đúng, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Người tuổi trẻ ngược lại có chút khản trương.

“Viên ngọc này không phải là bạch đào ngọc!” Diệp Y nghiêm chỉnh nói.

“Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?” Người tuổi trẻ rống to.

“Bạch đào ngọc chân chánh khi rơi sẽ không vỡ”. Diệp Y bình tĩnh đáp.

“Ai tin người, người có ư?”

“Không có, nhưng ta đã gặp qua. Trong năm ngày có thể tìm cho người”.

“Hừ, ai biết người có nhân cơ hội mà chạy trốn hay không” Y nói “trừ phi người dùng cái gì để ở đây làm tin”.

“Đem ta áp ở đây!” Một gã bình dân nói “Ta tin Diệp Y!”

“Chúng ta tin Diệp Y! Đem ta áp ở đây!” Nhất thời cả đám người bị lây.

Người tuổi trẻ nhìn tình hình như vậy không thể làm gì khác hơn là nhượng nhit: “Được, cho người năm ngày, tin người không chạy trốn”.

“Nhưng mà có một điều kiện, trong khoảng thời gian này, người không thể ở ngoài nhắc tới việc này” Diệp Y đưa ra yêu cầu “đặc biệt là mẫu thân của ta”.

“Không thành vấn đề”.

“Cũng xin các vị hương thân giữ kín bí mật này”.

“Yên tâm, chúng ta tuyệt đối không nói ra”.

“Được, năm ngày sau, người ở đây chờ ta, ta cho người một cái chân tướng!” Diệp Y lời lẽ nghiêm chỉnh.

“Ta đợi người!” Người tuổi trẻ cũng không yếu thế.

“Tuyệt Thần, chúng ta đi”. Diệp Y kéo Tuyệt Thần rời khỏi sức phẩm điểm.

Rời khỏi, Tuyệt Thần không nhịn được hỏi Diệp Y: “Diệp Y, người thật sự gặp qua bạch đào ngọc ư?”

“Không có”. Diệp Y chỉ hướng phía trước đi tới.

Tuyệt Thần nghe xong, thật sự kinh sợ “Vậy người làm sao trong năm ngày kiếm được bạch đào ngọc. Chẳng lẽ, người sẽ mua một viên ngọc khác đền hán ư?”

“Khối ngọc kia trên đời không thể làm giống được, đích thật là một viên ngọc có một không hai” Diệp Y dừng lại “Xem ra ta phải khiêu chiến truyền thuyết rồi...”

Diệp Y dẫn Tuyệt Thần rất nhanh trở lại khách sạn, cũng rất nhanh đi vào hoa viên phía sau. Nương của Diệp Y bận rộn tính tiền cũng không có chú ý hai người Diệp Y có khác thường gì.

Diệp Y trở lại phòng từ trong đồng sách lấy ra một quyển, sau đó mở ra là bút tích của Diệp Y.

“Đây là kỳ văn thú sự từ nhỏ đến lớn mà ta nghe được. Ta toàn ghi lại hết. Xem ra bây giờ phải dùng nó rồi”. Diệp Y rất nhanh lăm bắm mấy trang.

“Ta tới”.

“Có thể để ta xem một chút được không?” Tuyệt Thần cũng cảm thấy có hứng thú.

“Xem đi” Diệp Y đặt quyển sách lên mặt bàn đá trong hoa viên “Từ ba năm trước bắt đầu có tin đồn về thành Bách Dạ, cũng truyền lưu một câu đồng dao như thế này, ‘Nguyệt nhi viên, cao cao quải, bách dạ lâm, bạch mang mang. Thập bộ lộ, thông bách dạ, mạc hồi đầu, một nhân tích. Thành nhi nghiêm, tam nhật tuyết, bách dạ thành, xử xử hiện’. Tương truyền đây là ám ngữ duy nhất để đi vào thành Bách Dạ”.

“Nguyệt nhi viên, cao cao quải, bách dạ lâm, bạch mang mang...” Tuyệt Thần vừa tự suy nghĩ, vừa đọc lại câu đồng dao.

“Có đầu mối gì không?” Diệp Y mỉm cười nhìn Tuyệt Thần.

Tuyệt Thần bị Diệp Y nhìn như vậy thì thẹn thùng, mặt đỏ, nhưng nàng hoãn ra một chút, nói ra suy nghĩ vừa rồi của mình: “Ta nghĩ, ‘nguyệt nhi viên, cao cao quải’, nói về mặt trăng vào đêm mười lăm, mười sáu, tết trung thu. ‘Bách Dạ lâm, bạch mang mang’, có lẽ là trong rừng Bách Dạ có sương mù dày đặc. Như vậy vào trung thu tìm được khu rừng có sương mù thì có thể...”

“Phân tích rất có lý” Diệp Y nhẹ nhàng vỗ tay “nhưng... đã sai”.

“Sau khi đồng dao truyền ra, không lâu có người cũng đoán là như vậy. Vài năm sau đó, vào lúc mặt trăng mười bốn, mười lăm, mười sáu, tất cả khu rừng ở trong kinh thành đều có người đến đó, nhưng không có thu hoạch gì, đừng nói là trong rừng có sương mù, ngay cả mưa cũng không có. Từ đó,

không ngừng có những phát đoán, nhưng đều cũng được chứng thật là sai hết”. Diệp Y nhìn ‘Dật văn lục’ của hần viết mà nói.

“Thế thì như thế nào mới đúng đây?” Tuyết Thần bây giờ không còn đầu mối nào.

“Căn cứ theo suy đoán của ta, ‘nguyệt nhi viên’ không nhất định là phát sáng, ‘lâm tử bạch’ cũng không phải là sương mù”. Diệp Y đặt quyển sách xuống.

“Ân...” Tuyết Thần vẫn chưa có suy nghĩ khác nào.

“Ta nói ra cái nhìn của ta nha. ‘nguyệt nhi viên’, đã phát sáng thì để cho nó ảm đạm, là thiên can thực nguyệt!” Diệp Y đứng dậy, vừa đi vừa nói “Mặt trăng hình dạng là hình cầu, cho dù lúc nào cũng đều tròn, nhưng theo đặc thù chia làm trăng tròn và trăng khuyết. Mọi người bởi vì đều hướng tới ‘trung thu trăng tròn’ cho nên mới không nghĩ tới việc này. Về phần ‘bách dạ lâm, bạch mang mang’, ở kinh thành bất luận là rừng cây to, hay rừng cây nhỏ, đều không nơi nào gọi là ‘Bách Dạ lâm’, nói thẳng ra, ‘bách dạ lâm’ trong cánh rừng mà không bị phát hiện. ‘Bạch mang mang’ cũng không chỉ sương mù, có thể là lúc nguyệt thực, trong rừng có cái gì đó sẽ phát sáng lên, cũng chỉ dưới tình cảnh cực tối mới có thể phát hiện được”.

Tuyết Thần nghe như nhập thần, mà Diệp Y lại cầm lấy quyển ‘Dật văn lục’

“Theo ghi lại, một năm trước, ở ‘Tư Thiên lâm’ thành đông có một đạo bạch quang, mà lúc ấy đúng vào nguyệt thực. Nhưng khi mọi người mang lồng đèn tới gần bạch quang, nó liền biến mất, mọi người còn tưởng là thần minh hiển linh”.

“Vậy nói cách khác, tia bạch quang đó trong ‘Bách Dạ lâm’!” Tuyết Thần lập tức phản ứng.

“Ta cho rằng, thật sự nói ‘Tư Thiên lâm’ chính là ‘Bách Dạ lâm’, mà bạch quan chính là thông đạo duy nhất đi vào Bách Dạ thành”.

Tuyết Thần trước hết vẻ mặt cao hứng, rồi nhất thời tiết khí: “Ài, vậy phải đợi vào ngày nguyệt thực mới được, đối với chúng ta chỉ có năm ngày”.

“Đại khái là chờ ông trời giúp đỡ. Buổi tối hôm nay sẽ có thiên cầu đến ăn mặt trăng!” Diệp Y cười có chút quái dị...

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thập bộ giải cầu

Đêm đã khuya, rất yên tĩnh, mà thiên cầu cũng len lén đi tới, mặt trăng không ngừng bị cắn nuốt...

Diệp Y cảm lồng đèn, đập cửa phòng của Tuyết Thần “Tuyết Thần, mau! Nếu không không kịp đâu!”

Tuyết Thần sớm đã chuẩn bị tất cả, nghe tiếng đập cửa lập tức mở cửa đi ra.

“Hành động!”

“Bởi vì đêm đã khuya, trên đường không còn một bóng người. Nguyệt thực khiến cả kinh thành lâm vào trong bóng tối”.

Không đầy mười phút, Diệp Y và Tuyết Thần đã chạy tới lối vào của rừng Tư Thiên.

“Bạch quang!” Tuyết Thần phát hiện trong đó thấp thoáng có điểm bạch quang.

“Hò...” Diệp Y lập tức thôi tất lồng đèn “Một điểm hỏa quang cũng có thể làm bạch quang biến mất, chỉ có thể mò mẫm mà đi trong tối thôi”.

“Ừ”.

Hai người mò mẫm, từng bước một đi tới phía trước.

“Ai nha!” Tuyết Thần không cẩn thận bị trật chân.

“Sao vậy, bị trật chân rồi ư?” Đi tiếp được không, ta công ngươi”. Diệp Y trong màn đêm nhìn không thấy gì, cũng rất nhanh công Tuyết Thần.

“Đa tạ. Được rồi, Diệp Y, ngươi tại sao biết đêm nay có nguyệt thực?” Tuyết Thần sau lưng hỏi Diệp Y.

“Phụ thân của ta quen biết một quan viên có nghiên cứu về thiên văn. Hần cho ta một quyển hoàng lịch, phía trên có ghi lại, vào hôm nay sẽ có nguyệt thực” Diệp Y cẩn cẩn từ từ đi “Được rồi Tuyết Thần, nhớ kỹ, sau khi tiến vào bạch đoàn không biết sẽ phát sinh cái gì, nhưng căn cứ vào ‘thập bộ lộ, thông bách dạ, mạc hồi đầu, một nhân tích’, có thể là chỉ cần mười bước là liền tới nơi, nhưng nói vậy không phải dễ dàng như thế, hơn nữa trong quá trình tuyệt đối không thể quay đầu lại. Về phần ‘một nhân tích’ vẫn chưa giải được”.

“Ta sẽ nhớ kỹ”. Tuyết Thần gật đầu.

Cuối cùng cũng đã đến trước mặt quang đoàn, lấy tay sờ thử giống như một phiến hư ảo, không có cảm giác vật chất. Diệp Y đưa tay xuyên qua cái đạo môn này, tay giống như nhập vào một con sông nhỏ, một loại cảm giác cực kỳ diệu.

“Vào thôi”. Diệp Y công Tuyết Thần chuẩn bị đi vào bạch đoàn.

“Chờ một chút!” Tuyết Thần đột nhiên nói.

“Sao vậy?” Diệp Y dừng bước.

“Thả ta xuống đi, ta tự mình có thể đi”. Tuyết Thần nhỏ giọng nói.

Diệp Y lo lắng “Cũng được, nhưng mà ngươi nhất định phải theo sát ta, còn có ngàn vạn lần đừng có quay đầu lại”.

“Ừ”. Tuyết Thần gật đầu, từ trên lưng của Diệp Y xuống “Vào đi”.

Diệp Y và Tuyết Thần bước vào trong bạch đoàn.

Bạch quang chợt loá, bạch đoàn biết mất trong màn đêm yên tĩnh. Nguyệt thực cũng dừng lại, kinh trần trở lại sự tĩnh lặng. Ban đêm, yên tĩnh hình như không có phát sinh cái gì..

Diệp Y và Tuyết Thần tiến vào trong bạch đoàn. Bên trong một mảnh đen nhánh, đưa tay không nhìn thấy được năm ngón tay. Bóng tối như vậy không khiến Diệp Y cảnh giác năm tay của Tuyết Thần “Theo sát ta”.

Bị Diệp Y lôi kéo, Tuyết Thần theo bản năng liền đỏ mặt, nhưng hoàn cảnh tối như vậy, trừ chính nàng ra cũng không ai phát hiện được.

Đột nhiên, ánh sáng lại loé lên, không gian bốn phía biến thành một vùng tuyết trắng xoá, chỉ có dưới chân hai người là một con đường nhỏ lót đá. Bởi vì không gian biến sáng, hai người theo bản năng rút tay lại, điều này khiến mặt của Diệp Y cũng bỗng dưng ửng đỏ.

Nhưng Diệp Y lập tức tỉnh táo, rồi nhìn bốn phía. Đây là một mảnh tuyết trắng xoá, hoàn toàn không nhìn được điểm cuối. Bốn phía trừ tiếng hô hấp của chính bọn họ, ngoài ra cũng không có nghe được cái gì. Yên tĩnh như vậy không khiến người có điểm sợ hãi. Cái không gian này dường như ngăn cách với thế gian.

“Đi thôi”. Diệp Y nói

“Chậm đã, Diệp Y” Tuyết Thần chặn Diệp Y lại “Ta bây giờ có chút được ý tứ của ‘một nhân tích’ rồi”.

“Thật ư?” Diệp Y dừng chân lại.

“‘Một nhân tích’ phải căn cứ vào ý của ‘mạc hồi đầu’, tất nhiên là để chúng ta đi lùi lại, bởi vì khi đi lùi, dấu chân ở phía trước, nếu quay đầu lại sẽ không thấy dấu chân. ‘Không quay đầu bởi vì phía sau không có dấu chân’ hẳn là ý của dịch văn này”. Tuyết Thần phân tích.

“Nguyên lai là như thế”. Diệp Y liền xoay người, bắt đầu đi lùi.

Tuyết Thần cũng khẩn trương đi lùi theo.

Một bước, hai bước, ba bước... Vừa đi tới bước thứ bảy, sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Tuyết Thần!”

“Âm thanh của mẫu thân?!” Tuyết Thần theo bản năng muốn quay đầu lại để nhìn.

Diệp Y lập tức đưa tay giữ đầu của Tuyết Thần “Ngàn vạn lần đừng quay đầu lại!”

“Nhưng, có thể...” Tuyết Thần thường nhớ đến mẫu thân khiến nàng không thể kiềm chế.

“Cái kia không thể là mẫu thân của ngươi. Nó chỉ là ảo giác!” Diệp Y nhắc nhở Tuyết Thần, sau đó lại lớn tiếng hỏi: “Ngươi là ai?”

“Tuyết Thần, ta là mẫu thân đây, ngươi không nhận ra ta sao? Không nhớ âm thanh của ta ư?” Cái âm thanh lại vang lên.

“Đúng là âm thanh của mẫu thân!” Tuyết Thần kích động nói.

“Đừng nóng, Tuyết Thần” Diệp Y lại hỏi cái âm thanh kia “Vị nữ sĩ tự xưng là mẫu thân của Tuyết Thần kia, xin hỏi thai ký hình ngôi sao của Tuyết Thần, ngươi biết là bên vai trái hay bên vai phải vậy?”

“Là... là ở vai trái”. Cái âm thanh do dự đáp.

“Đúng không?” Diệp Y cười “Hình như đáp án đã sai rồi”.

“A, là... Là ở vai phải” Âm thanh có chút run rẩy “Ta chỉ là nhất thời kích động không cần thận nên nói sai”.

“Nguyên lai là như thế,” Diệp Y lại mỉm cười “nhưng mà... hình như lại sai nữa rồi!”

“Lại sai ư?! Ngươi đang trêu ta ư?” Cái âm thanh kia có chút nổi điên.

“Ngươi ngay cả trên vai của Tuyết Thần căn bản không thai ký hình ngôi sao cũng không biết, còn dám nói là mẫu thân của Tuyết Thần!” Diệp Y lớn tiếng quát “Người trêu người khác chính ngươi đó!” Đột nhiên thanh âm đó lại đổi thành một giọng khác, là một giọng nữ lạnh lạnh, giống như cao âm của cây sáo “Ta chờ đợi biểu hiện của ngươi đó, Vương Diệp Y... ha ha...”

Thanh âm biến mất, lại một lần nữa hãm vào yên lặng.

“Ta nên sớm nghĩ rằng đó không phải là mẫu thân, nhưng...” Tuyết Thần có chút tự trách.

“Không sao, ta hiểu cảm thụ của ngươi” Diệp Y an ủi Tuyết Thần “Được rồi, lần nữa xuất phát, chỉ còn ba bước”.

“Được”.

Bước thứ tám, bước thứ chín, bọn họ cẩn thận bước lùi. Hai bước này so với mấy bước trước còn khó khăn hơn. Bọn họ rất khẩn trương, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của nhau “Hô hô.. hô hô” Ai cũng không đoán được chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

Bước thứ mười!

Lúc bọn họ bước đến bước thứ mười, dường như hết thấy đều ngưng lại. Bọn họ thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhưng cái gì cũng không có phát sinh!

“Chẳng lẽ suy đoán của ta đã sai?” Diệp Y đang đứng yên một chỗ mà trầm tư.

Vào lúc này, từ phía sau truyền đến một trận tiếng vỗ tay “Chúc mừng hai vị có thể thuận lợi tiến vào thành Bách Dạ”.

“Ta là sứ giả giữ cửa, chuyên nghênh đón khách nhân tới được thành Bách Dạ”. Người kia tự giới thiệu.

“Diệp Y, người đó nói không chừng là giả nữa, không thể lui”. Tuyết Thần tỉnh táo nói.

“Không, người đó là thật”. Diệp Y mỉm cười, nhưng nụ cười này so với bình thường có chút khác, tràn ngập tự tin.

“Thật sự?!” Tuyết Thần hơi giật mình.

“Như vậy mời Diệp Y tiên sinh và Tuyết Thần tiểu thư theo ta vào thành”. Đại môn được mở ra, xuất hiện bên cạnh bọn họ.

“Nhưng mà...” Diệp Y còn có lời muốn nói.

“Nhưng mà cái gì?” Cái âm thanh hỏi.

“Cửa là giả” Diệp Y bổ sung “Xác định nói ngươi mở cánh cửa thật sự trước mặt chúng ta”.

“Trước mặt chúng ta? Cánh cửa thật sự?” Tuyết Thần nghe vậy một đầu không hiểu.

“Ta có điểm hồ đồ rồi”. Cái âm thanh kia như trêu chọc nói.

“Ta xem ngươi là giả hồ đồ đó” Diệp Y trả lời “Cánh cửa ngươi chỉ đích xác là cửa đi vào thành Bách Dạ. Nhưng cửa này là giả. Chính là muốn chúng ta làm như lời của ngươi nói mà đi về phía trước một bước, vậy sẽ đi bước thứ mười một hoặc là quay đầu lại. Tất cả đều phản quy tắc, mà kết quả thì giống như người ở bên cạnh!”

“Lợi hại! Ngay cả huyền cảnh đều phá được!” Lúc này nghe được tiếng ‘hô hô’ huy động ống tay áo của cái âm thanh kia. Đột nhiên cảnh tuyết trắng xóa biến mất, mà xuất hiện một mảnh rừng âm áp có đường nhỏ. Hai bên bọn họ có một hai người giống như người đá.

“Trùng phạt của trò chơi nguyên lai là biến thành tượng đá!” Diệp Y lẩm bẩm.

“Lần này chính thức chúc mừng hai vị thành công thông qua cuộc kiểm tra, thu được tư cách tiến vào thành Bách Dạ.

Chủ nhân của cửa âm thanh kia đi tới trước mặt của chúng ta, đúng là một tiểu hài tử thân cao một thước bốn mươi tấc. Cái này không khỏi làm Diệp Y và Tuyết Thần giật nảy người. Lúc này có tiếng ‘lạc chi, lạc chi’, một cánh cửa bằng đồng xuất hiện trước mắt cũng chậm rãi mở ra.

“Hai vị, đây là cánh cửa thật sự để đi vào thành Bách Dạ, mời vào”.

“Đi thôi, Tuyết Thần”. Diệp Y liền đi vào, Tuyết Thần cũng theo sát phía sau.

Trong lúc đại môn lại chậm rãi đóng lại, tiểu hài tử thì thầm “Hai vị, trò chơi còn chưa kết thúc đâu, hi hi...”

“Đông!” Đại môn bằng đồng nặng nề đóng lại.

“Hô... cuối cùng có thể an tâm rồi”. Thấy được một tiểu thôn cách đó không xa, Tuyết Thần thở nhẹ một hơi.

Nhưng trên mặt Diệp Y lại lộ ra một tia lo âu: “Không, trò chơi có lẽ vừa mới, vừa mới bắt đầu...”.

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bách Dạ kỳ thành

“Được rồi, Diệp Y ngươi vừa rồi cùng thủ môn sứ giả nói chuyện với nhau, ta nghe xong cảm thấy rất không hiểu, rốt cuộc là có ý tứ gì vậy?” Tuyết Thần ở bên cạnh hỏi Diệp Y.

“Ồ, khi sứ giả xuất hiện, ta dùng những vật có thể phản chiếu ở trên người để quan sát, nhưng chỉ nhìn thấy hình ảnh mơ hồ của sứ giả, mà không có nhìn thấy hình ảnh cái cửa. Tuy là từ cảm giác và sự kéo dài đến bên cạnh của cánh cửa lớn đã khiến cho người ta tưởng rằng đó là đại môn, nhưng hình ảnh của cánh cửa không có, vậy cửa sẽ không phải thật sự”. Diệp Y giải thích, cũng lấy ra ‘Dật văn lục’ vừa đi vừa ghi lại hết thấy sự việc phát sinh lúc này.

“Vậy huyền cảnh thì sao?”

Diệp Y ngược lại làm ra một bộ dáng hết cách “Cái đó ta cũng không phải thấu hiểu. Ta chỉ là ở trong không khí đọng tới một vài tảng đá không nhìn thấy được, sờ qua thì thấy giống như hình người. Ta nghĩ, trước ta nhất định đã có người tới đây, nhưng có thể là chạm vào cơ quan nào đó, mà bị trừng phạt. Hai điểm kết hợp lại, cho nên ta mới tùy tiện nói đại, ai ngờ hần tự nhiên giải trừ ảo thuật của chính mình đi”.

Tuyết Thần nghe xong không khỏi cười ‘phát xích’

“Phía trước có một thôn trang, đến đó hỏi tin về bạch đào ngọc đi”. Diệp Y đóng ‘Dật văn lục’ lại.

Diệp Y và Tuyết Thần đi vào tiểu thôn trang. Từ đầu đến cuối của thôn trang rất giống với cái Đào Nguyên hương ở trong truyền thuyết.

“Đây là Đào Nguyên hương, tại sao không giống với miêu tả vậy?” Tuyết Thần chứng kiến con đường vắng vẻ trong Đào Nguyên hương không khỏi có chút kỳ quái.

“Ân..” Diệp Y bắt đầu tra ‘Dật văn lục’ “Theo lời đồn, Đào Nguyên hương hẳn là phồn hoa náo nhiệt, mỗi người đều tương thân tương ái, nhiệt tình lao động, cần lao dũng cảm, thì mới đúng. Tại sao bây giờ lại lạnh lạnh thanh thanh, mọi nhà đều đóng cửa kín mít vậy?”

“A, ở bên kia có một lão bà bà, đi hỏi thôi”. Tuyết Thần phát hiện một lão bà bà đang bán thức ăn.

“Lão bà bà, xin hỏi...”

“Đừng giết ta! Đừng giết ta!” Lão bà bay kia vừa nhìn thấy hai người Diệp Y, lại đột nhiên hoảng sợ thất thố kêu không ngừng.

Lúc này, từ phía sao lão bà bà thoát ra một bóng người, nhìn kỹ là một thiếu nữ mười lăm mười sáu, trong tay cầm một cây gậy trúc, với bộ dáng nổi giận dưng dưng.

“Các ngươi định làm gì với nữ nhân ta! Sát nhân ma, đừng cho là ta dễ chọc!” Nói xong liền quơ cây gậy trúc lên cao đánh tới.

“Cô nương, ngươi đã hiểu lầm...” Lời còn chưa dứt, cây gậy trúc đã đánh tới, Diệp Y không thể làm gì khách hơn dùng tay phải đỡ, tay trái xuất ra, đoạt đi cây gậy trúc trong tay thiếu nữ.

“Các ngươi.. các ngươi rốt cuộc muốn cái gì?” Thiếu nữ có chút sợ hãi.

“Cô nương, chúng ta không phải là Sát nhân ma gì đó, chỉ là tới để hỏi thăm đường thôi”. Tuyết Thần tiến lên giải thích.

“Vậy cái tai của bọn ngươi...” Thiếu nữ chỉ vào tai của bọn họ.

“Cái tai?” Diệp Y và Tuyết Thần mới phát hiện ra, lỗ tai của thiếu nữ hay của lão bà bà cũng không giống với người bình thường, là nhọn nhọn, nhưng cũng không tròn.

“Chẳng lẽ người như vậy là giao nhân trong truyền thuyết ư?” Diệp Y trầm suy nghĩ “Ta từng nghe phụ thân có kể qua, trên đời này còn có một loại

người chính là giao nhân. Lỗ tai thì nhọn, hai gò má lõm xương hàm, trong nước có thể tự do hít thở. Nhưng mà nghe nói bọn họ đã tuyệt chủng năm trăm năm trước rồi. Nguyên lai bọn họ đã di cư đến thành Bách Dạ”.

“Chúng ta là người từ kinh thành tới đây”. Tuyết Thần đáp

“Kinh thành, đó là nơi nào?” Thiếu nữ hình như chưa bao giờ nghe nói qua ‘kinh thành’.

“À... phải nói là một cái thành ở một không gian khác với các người”. Tuyết Thần cố gắng giải thích cho thiếu nữ có thể hiểu thông “Chúng ta không có ác ý đâu”.

“Ồ”. Thiếu nữ cái hiểu cái không, nhưng đã không còn sợ và địch ý nữa “Mời vào nhà rồi nói tiếp”.

Diệp Y, Tuyết Thần liền theo thiếu nữ và lão bà bà đi vào.

“Cho hỏi, các người tại sao nhà nhà đều đóng cửa kín mít vậy? Còn cái Sát nhân ma kia có liên quan tới việc này không?”

“Vốn Đào Nguyên hương của chúng ta rất phồn vinh náo nhiệt, mọi nhà ban đêm cũng không đóng cửa. Nhưng mà trước đây không lâu, trong thành Phù Dung xuất hiện một Sát nhân ma có cái lỗ tai giống như các người. Trong khoảng thời gian đó, hắn đã giết chết bốn người, trong đó có một người chết ở Đào Nguyên hương. Quân đội trong thành cũng đã tiến hành lùng bắt, nhưng nửa tháng nay vẫn chưa có tin tức. Cho nên bây giờ khiến lòng người hoảng sợ, mỗi người đều phải đề phòng”. Thiếu nữ nói nguyên nhân vì sao trong hương lại yên lặng như thế này.

“Nguyên lai là như vậy. Được rồi, cho hỏi thành Bách Dạ ở đâu vậy?” Diệp Y vào chánh đề.

“Thành Bách Dạ? Ta chưa bao giờ nghe nói qua”. Thiếu nữ nói.

“Chẳng lẽ chúng ta lại bị tiểu hài tử kia chơi sao, chúng ta đi sai chỗ rồi ư?” Tuyết Thần có điểm thất vọng.

“Không, ta cảm giác được tất nhiên không có sai, cứ đi hỏi những người khác xem sao”. Diệp Y thở dài, chuẩn bị chào để rời khỏi.

“Ta biết” Lão bà bà ngồi im lặng bên cạnh đã mở miệng “Thành Phù Dung còn gọi là thành Bách Dạ. Mười lăm năm trước, thành Bách Dạ đã đổi tên, gọi là thành Phù Dung. Nó ở phía đông nam của Đào Nguyên hương”.

“Đa tạ!” Diệp Y về mặt hưng phấn “Tuyết Thần, chúng ta đi thôi!”

“Chờ đã!” Thiếu nữ gọi bọn họ lại “Các người cứ như vậy đi ra ngoài, còn chưa vào được thành đã bị đội tuần tra ngoài thành cho là Sát nhân ma mà bắt lại”.

“Vậy...”

“Các người khoác áo choàng lên, ta mang các người vào thành” Thiếu nữ từ trên giá áo lấy hai bộ áo choàng cho bọn họ “Đi theo ta”.

“Nãi nãi, ngày mai ta sẽ trở về”. Thiếu nữ mở cửa rồi cùng bọn họ ra ngoài. Lão bà bà đột nhiên cười quái dị..

Ba người đi trên quan đạo đến thành Phù Dung.

“Cô nương, về...” Diệp Y muốn hỏi vài việc.

“Đừng có gọi cô nương này, cô nương nọ, ta gọi là Nguyệt Lê, các người tên gì?” Thiếu nữ cắt lời của Diệp Y.

“Ta gọi là Diệp Y”.

“Còn ta là Tuyết Thần”.

“Nguyệt Lê, có thể kể sự tình của Sát nhân ma không?” Diệp Y tựa hồ đối với việc này cảm thấy rất hứng thú.

“À... Vậy phải kể lại từ nửa tháng trước. Nửa tháng trước, thành Phù Dung cử hành một nghi thức hoan nghênh long trọng, nói là hoan nghênh một khách nhân từ xa đến. Cảnh long trọng đó là từ lúc ta sanh cho đến nay chưa bao giờ được thấy. Cư dân toàn thành đều ra nghênh đón. Có thể tưởng tượng thì biết, vị khách đó rất quan trọng. Nhưng đợi suốt cả một đêm, vị khách cũng không có xuất hiện. Vì thế mọi người không vui mà giải tán. Trong đêm hôm đó, thì phát hiện được một người trên trong xe ngựa dùng để nghênh đón vị khách ấy. Đó chính là gã đánh xe của xe ngựa. Khuôn mặt của gã vụn vỡ, chết nhất định rất thống khổ. Tin tức này làm cả thành Phù Dung khiếp sợ. Phải biết rằng, mấy chục năm qua, chúng ta chưa từng phát sinh án mạng nào”.

“Chẳng lẽ, vị khách được nghênh đón đó cũng bị ngộ hại?” Diệp Y nghi vấn.

“Mới đầu bộ khoái của nha môn cũng cho rằng vị khách bị ngộ hại, bị bắt trói, hoặc là bị thương đang dưỡng thương ở đâu đó. Vì thế bọn họ lục soát khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được”.

“Thủ pháp của hung thủ rất cao siêu. Tại hiện trường không tìm ra được manh mối nào. Cho dù là dấu chân, hung khí, thậm chí cả tóc, hung thủ không lưu

lai thứ nào”.

“Sau đó thì sao?” Diệp Y, Tuyết Thần hai người đồng thanh, bọn họ bị việc này hấp dẫn rồi.

“Song, ngày thứ ba sau khi sự việc đó, lại có thêm một án mạng, xảy ra ở nơi cách mười lăm dặm về phía tây của thành Phù Dung, trong một tiệm binh khí. Người chết là lão bản của tiệm binh khí. Người chết là bị loạn kiếm chém, mất máu quá nhiều mà chết đi. Mà cả khuôn mặt bị chém nát bấy không còn nguyên vẹn. Sóng trước chưa yên, lại có thêm một con sóng, toàn bộ bộ khoái trong thành đều được xuất động, nhưng vẫn không hề có tiến triển nào”. Nguyệt Lê không khỏi thờ dài.

“Tiếp theo lại xảy ra án mạng thứ ba à?”

“Đúng vậy, hơn nữa người chết ở ngay tại Đào Nguyên hương, nhưng cũng là lần đầu tiên có được manh mối. Cách đây ba ngày, dưới gốc cây thần ngàn năm ở trong hương, phát hiện được thi thể thức ba, là đại tể tị của hương chúng ta. Ta nghĩ là ông đi tới cây thần để cầu khẩn thì bị hại”.

“Giết nhiều người như vậy, chẳng lẽ hung thủ kia là một tên biến thái ư?” Tuyết Thần càng nghe càng tức.

“Ngươi không phải nói rằng có được manh mối hay sao?” Diệp Y chuyển đề tài về lại vụ án.

“Àn, một đêm trước khi xảy ra án, mộ hải đồng trong hương đi ngang qua lân cận cây thần, thì phát hiện một nam tử có lỗ tai tròn tròn đi lòng vòng quanh cây thần, cho nên bộ khoái bắt đầu tập trung mục tiêu”.

“Chẳng lẽ hung thủ đến cùng nơi của chúng ta, kinh thành?!”

“Có lẽ là thế. Ngày hôm qua, hoàng đế hạ cáo, người ngày ấy định nghênh đón chính là có tai tròn, mà hung thủ rất có thể là người có tai tròn đó. Cho nên lệnh cho các nhà chú ý có manh mối gì lập tức báo lại” Nguyệt Lê dừng lại “Tới rồi”.

Hai người ngẩng đầu lên thì thấy cửa thành rất lớn cách đó không xa. Trên cửa có cái bảng, viết: thành Phù Dung. Nguyên lai hai người bọn họ nghe đến nhập thần, bất giác đã đến cửa thành Phù Dung. Diệp Y và Tuyết Thần tự giác kéo khăn áo choàng, kéo chặt cái nón, tận lực không để cho người nhìn thấy mặt và lỗ tai.

Cửa thành có vài đội binh lính. Xem ra bởi vì án mạng gần đây, hoàn cảnh trong thành càng thêm nghiêm mật hơn. Nếu để người chú ý, thì tiến vào thành cũng không phải là chuyện dễ.

“Chúng ta đợi một hồi. Khi binh lính giữ cửa đổi ca, chúng ta nhân cơ hội đi vào”. Nguyệt Lê nhỏ giọng nói.

Bọn họ ngồi ở dưới góc cây cách thành tường không xa. Ước chừng qua nửa cây nhang, xuất hiện một tiểu đội binh lính từ trong thành đi tới.

“Giờ đổi ca đã đến, chúng ta mau đi”. Vì thế, ba người cúi thấp đầu bước nhanh vào thành.

Đi ngang qua đám binh lính đang tán dóc với nhau, Diệp Y và Tuyết Thần không tự chủ được giữ chặt áo choàng. Hoàn hảo, binh lính kia cũng không chú ý trong đám người đi ra đi vào có hai người tai tròn này. Rất nhanh, đã đi qua được cửa thành, Tuyết Thần không khỏi thở vào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, một vị binh lính kêu to: “Đứng lại!” Cái này không khỏi khiến ba người bọn họ giật mình.

Tên binh lính kia từng bước từng bước tới gần.

“Người mặc áo choàng kia”. Nghe tên binh lính gọi như vậy, bọn họ càng khẩn trương hơn, tìm đập nhanh hơn nhiều, mồ hôi cũng chảy ra.

Binh lính kéo Diệp Y “Ngươi, đánh rơi đồ kia. Ngọc bội này là của ngươi”.

“Đa tạ”. Diệp Y cầm lấy ngọc bội, cùng hai người rất nhanh tránh khỏi, tới được chỗ rẽ phía trước, liền quẹo vào đó.

“Vừa rồi, làm ta sợ muốn chết. Ta còn tưởng rằng bị phát hiện rồi!” Diệp Y thở gấp, và nói.

“Ta cũng vậy, sợ tên binh lính kia gọi người tới giúp đem bắt chúng ta lại!”

“Đừng buông lỏng, cửa thành này đã qua rồi, nhưng còn có mấy đội tuần tra nữa”. Nguyệt Lê thở một hơi. “Sắc trời không còn sớm nữa, phía trước có một khách sạn, trước tiên thì trụ ở đó đi”.

“Được”.

Nguyệt Lê ba người bọn họ thuê gian phòng ở Hải Đường khách sạn cách đó không xa.

“Nguyệt Lê, thật là ngượng, để ngươi phí tâm”. Diệp Y vì Nguyệt Lê trả tiền thuê phòng giúp bọn họ mà có chút áy náy.

“Không sao, giá cả ở đây cũng rẻ, không tới mấy đồng tiền”. Nguyệt Lê mỉm cười “Vậy thì Diệp Y ngươi một phòng, ta và Tuyết Thần một phòng. Ta cũng gọi xong bữa ăn rồi. Chút nữa sẽ đến phòng của Diệp Y để ăn. Thân phận của các ngươi không thích hợp đi dạo khắp nơi đâu”.

Chỉ chốc lát, ba người dùng bữa tại phòng Diệp Y.

“Nguyệt Lê, có thể kể tiếp về việc kia không. Ta đối với việc này cảm thấy rất có hứng thú”. Diệp Y nói.

“À, chúng ta phải nói tới người thứ tư đi. Sau khi Hoàng thượng hạ lệnh, trong lúc nhà nhà đóng cửa kín mít, cũng không dám đi ra ngoài. Trên đường lúc đầu náo nhiệt trở thành vắng như chùa bà đanh. Còn trong cung quân đội được lệnh tham gia lục soát, tuyệt không để án mạng lại phát sinh. Nhưng việc đầu có theo ý, ngày thứ hai sau khi hạ lệnh, cũng chính là ngày thứ ba sau khi án mạng thứ ba, lại truyền ra tin tức xấu. Thành chủ của thành Phù Dung chết trong phủ, người chết chính là trúng độc bỏ mình. Bên cạnh xác chết còn có một chén trà, nước trà trong chén chỉ còn phân nửa. Độc hẳn nhiên là được hạ trong trà. Nhưng đến nay vẫn không tra ra được là loại độc nào”.

“Ài..” Diệp Y chỉ đành thờ dài.

Nguyệt Lê lại nói tiếp: “Trước khi có án mạng, trong phủ có một nha hoàn ra ngoài chứng kiến một người mặt một đầu bông màu xám ở phụ cận. Tưởng rằng đang đợi ai đó, liền không có chú ý nhiều lắm. Quân đội hoài nghi hung thủ đã ngụy trang, chờ đợi thời cơ để xuống tay”.

“Chẳng lẽ không còn đầu mối nào khác ư?” Tuyết Thần hỏi.

Nguyệt Lê lắc đầu, tỏ vẻ không có.

“Trước không nói tới việc này nữa, các người ngày mai chuẩn bị làm cái gì?” Nguyệt Lê hỏi.

“Chúng ta mục đích tới là vì tìm bạch đào ngọc” Diệp Y ăn vài miếng “Được rồi, Nguyệt Lê người biết ở đâu có bạch đào ngọc không?”

“Bạch đào ngọc...” Nguyệt Lê suy nghĩ một hồi “ta chưa bao giờ nghe nói đến”.

“Không phải vậy, bạch đào ngọc chính là bảo bối của thành Bách Dạ, tất nhiên là phải nghe nói đến chứ?”

“Có lẽ hiểu biết của ta quá ít” Nguyệt Lê tự chê “Nhưng mà ta biết một người, hẳn vừa biết thiên văn, vừa biết địa lý, mọi sự tích lớn nhỏ trong thành Phù Dung hẳn đều nghe qua hết. Nhưng hẳn không có thích giúp người khác, lúc thì tâm tình hẳn tốt, lúc thì ngàn vạn hoàng kim tương tặng. Nhưng có một sự tuyệt đối, hẳn sẽ có thể nói cho người hết thảy những việc muốn biết, thậm chí tương lai của người. Bất quá, có thể hỏi hay không phải xem chính các người thôi. Sáng mai ta dẫn các người đi gặp hắn. Ăn cơm xong mọi người hảo hảo nghỉ ngơi đi”.

Đêm đã khuya, trong phòng khách sạn có cửa sổ, ánh trăng qua đó mà chiếu vào, không cần ngọn nến, cũng có thể thấy rõ. Diệp Y nằm trên giường, nhìn qua cửa sổ, ngắm ngôi sao đầy trên trời, rất giống bầu trời ở kinh thành. Điều này khiến cho Diệp Y nhớ lại mẫu thân. Diệp Y tuy đã mười bảy, nhưng chưa bao giờ qua đêm ở bên ngoài. Trước mỗi đêm ngủ đều nói lời ‘văn an’ với mẫu thân thì mới có thể ngủ ngon.

“Văn an, nương”. Diệp Y nhìn ánh trăng kia tựa như ở kinh thành, liền nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Tuyết Thần cũng nhìn sao trên bầu trời qua cửa sổ, kinh nghiệm của hôm nay, khiến cho nàng không cách nào tiêu hóa hoàn toàn, cũng không cách nào ngủ vô. Vô luận là không gian hư ảo, hay Đào Nguyên hương, hoặc là thành Phù Dung, nàng dường như trải qua rất nhiều rất nhiều, lại thay đổi rất nhanh. Vừa nhắm lại việc ngày mai, ngày sau còn có thể gặp được nhiều kỳ ngộ khác. Nàng không khỏi vừa lo lắng vừa hưng phấn. Nàng không thể làm gì khác hơn là việc ngày mai để ngày mai tính, dần dần, ngủ thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Âm vận dưỡng công

“Chào buổi sáng!” Diệp Y vừa mở cửa, Nguyệt Lê đã đứng ở bên ngoài.

“Người thức thật sớm đó”. Diệp Y phỏng chừng bây giờ mới có 6:00 (giờ cổ ta không biết - lời tác giả)

“Tuyết Thần đang tại bàn ăn chờ đó, ăn nhanh một chút, rồi sau đó sẽ đi tìm người kia”.

“Rõ rồi”. Diệp Y đáp.

Sau khi ăn xong, ba người lên đường. Bây giờ chỉ chừng 6:30, cho nên trời vẫn tờ mờ sáng, người đi đường đã ít lại còn ít hơn. Cách một đoạn đường dài mới bắt gặp được một bình lân.

“Chào buổi sáng bình thiểu. Như vậy đối với các người mà nói thì rất an toàn”. Nguyệt Lê giải thích.

“Vậy chúng ta đi tìm người kia đi. Người biết nhà y ở đâu không?” Tuyết Thần hỏi Nguyệt Lê.

“Không biết y sống ở đâu, nhưng biết y đang ở đâu”. Nguyệt Lê mỉm cười,

Diệp Y hỏi người đó tên gọi là gì, ở đâu, Nguyệt Lê chỉ cười mà không đáp, chỉ để cho Diệp Y và Tuyết Thần đi theo nàng là được.

Chẳng biết đi qua mấy con hẻm nhỏ, vốn tưởng rằng sẽ tìm thấy một ngôi nhà lụp xụp đồ nát, ai ngờ, đột nhiên trước mắt rõ ràng, một tòa nhà lớn hào hoa ở ngay phía trước. Trên cửa tòa nhà có một tấm bảng, trên bảng có ghi: “Chiêu tài đồ phùng”

“Đồ phùng?” Diệp Y và Tuyết Thần ngạc nhiên “Người đó ở chỗ này ư?”

“Đương nhiên, y trừ là ‘Bách sự thông’ ra, còn có thêm một cái ngoại hiệu gọi là ‘Đại phi dương’!” Nguyệt Lê vừa gõ cửa vừa nói.

“Đại phi dương?” Diệp Y và Tuyết Thần ngơ ngác nhìn nhau.

Nguyệt Lê không có nóng lòng giải thích, lúc này có người mở cửa nhìn ra ngoài một cái. Nguyệt Lê tiến lên và người đó nói vài câu, liền dẫn bọn họ đi vào.

“Không nghĩ ra, trong thành Bách Dạ này cũng có nơi vui chơi loại này, còn cho phép chúng ta tiến vào nữa”. Tuyết Thần lẩm bẩm

“Nguyệt Lê, ‘Đại phi dương’ là có ý tứ gì vậy?” Diệp Y hỏi.

“Bởi vì y rất thích bài bạc lại có nhiều tiền, nhưng mà là một người ngoài nghề, mỗi lần đồ đều thua cả, cho nên đám hậu bối đặt cho y một ngoại hiệu, ‘Đại phi dương’” Nguyệt Lê trả lời “nhưng ngàn vạn lần đừng nói trước mặt y. Y sẽ nổi giận lên, và kết quả khẳng định không thể thu thập được”.

Dứt lời, đã đi qua con đường dài, tiến vào nội đường. Nguyên bản ở ngoài tòa nhà, một âm thanh cũng không thể nghe được, còn tưởng rằng nơi này không có ai. Lại không nghĩ rằng mới vừa vào nội đường, một cảnh tượng ca vũ vui vẻ, xa hoa trụy lạc, hoàn toàn khác hẳn với cảnh tượng bên ngoài, nào là đánh bạc, nào là uống rượu nghe nhạc, người khác có thể không chịu được.

Chứng kiến cảnh này, Diệp Y và Tuyết Thần không khỏi ngạc nhiên. Tuyết Thần theo cảnh giác tới sát người Diệp Y. Diệp Y khàn trương đi theo Nguyệt Lê: “Nguyệt Lê, người đó sẽ ở chỗ này ư?”

Nguyệt Lê chỉ lo đi tới phía trước, cũng không quay đầu lại, mà nói: “Theo sát ta, người đó đang ở khách phòng!”

Diệp Y và Tuyết Thần đành phải theo Nguyệt Lê đi về phía khách phòng. Trên đường có rất nhiều nam tử hoặc là đang say lúy túy, hoặc là đang gấn chặt mắt vào bàn bài bạc.

Cuối cùng đã tới được khách phòng, ba người đẩy cửa tiến vào, nhưng bên trong phòng lại trống không.

“Tại sao không có ai, người nọ còn chưa tới à!” Diệp Y nghi hoặc.

“Không, người đã tới”. Nguyệt Lê mở cửa phòng hảo hạng, ngoài miệng lộ ra một nụ cười gian, hoàn toàn giống như biến thành một người khác.

“Ngươi... đây là ý gì?” Diệp Y cảm giác được có điểm không đúng, Tuyết Thần cũng cảm thấy như vậy.

“Có ý tứ gì à? ‘Đại phi dương’ là các ngươi đó, ha ha ha...” Tiếng cười của Nguyệt Lê khiến bọn họ cảm giác được toàn thân cứng đờ “Hai người tai tròn, nữ thì đem bồi rượu, nam thì làm tiểu nhị, nhất định chào mời không ít khách nha”.

Diệp Y hiểu ý tứ trong lời nói: “Nguyên lai ngươi đang lừa bán chúng ta, uống cho chúng ta tính nhiệm ngươi... Ngươi vẫn đi gạt chúng ta!”

“Đừng nói như vậy” Nguyệt Lê mỉm cười “Việc kể trên đường đi đúng là thiên chân vạn xác, giống như ‘Sát nhân ma’, ‘Bách sự thông’ đều có hết”.

“Chúng ta sẽ không tin tưởng ngươi nữa!” Tuyết Thần lòng đầy căm phẫn.

“Chúng ta đi!” Diệp Y kéo Tuyết Thần hướng bên ngoài định đi.

“Còn muốn đi, không có cửa đâu!” Nguyệt Lê mắt lộ hung quang “Người đâu! Lên!”

Đột nhiên từ phía sau Diệp Y bọn họ, có hai đại hán mặt đen to tướng, bất ngờ xông tới Diệp Y bọn họ. Một người bắt được Diệp Y, người kia bắt được Tuyết Thần.

“Ngươi, tên tiểu nhân hèn hạ này!” Diệp Y gãy giữa la lên.

“Ta vốn không là một đại nhân vậy gì” Nguyệt Lê cười lạnh “Mang đi”

“Hừ... mơ tưởng!” Diệp Y dùng sức, lấy tay đẩy ra, gã đại hán liền bị ngã! “Buông Tuyết Thần ra!” Diệp Y lập tức cho gã đại hán còn lại một quyền. Gã cũng bị đánh ngã xuống đất.

Điều này làm cho mỗi người ở đây đều giật mình, thậm chí cả chính Diệp Y. Hắn tuy cùng Tuyết Thần được giáo đầu ở trong cung dạy vài chiêu phòng thân, nhưng cũng không có lợi hại như thế?!

“Tiểu tử không tệ nha”. Nguyệt Lê nghiêng chặt răn, rồi đối với hai gã đại hán mà quát: “Còn không đứng dậy!”

Diệp Y lập tức phản ứng, một bước vọt tới trước mặt Nguyệt Lê, chế trụ cổ của nàng, quát “Các người dám động nữa, ta sẽ không khác khí đâu!”

Bọn đại hán đứng lại.

“Người muốn như thế nào?” Nhưng Nguyệt Lê tựa hồ như không có điểm sợ hãi nào, vẫn lạnh lùng hỏi Diệp Y.

“Ta...” Lời còn chưa dứt, Diệp Y cảm giác vai đau nhói, toàn thân bủn rủn vô lực, không kềm chế được, ngã xuống đất.

“Diệp...Y...” Tuyết Thần nữa nói được một nửa, cũng cảm giác cả người vô lực, hôn mê ngã xuống.

Trong mơ hồ, Diệp Y nghe được bọn người Nguyệt Lê nói chuyện với nhau: “Nguyệt lão bản, người không sao chứ”.

“Đồ tốn cơm! Chỉ là hai tiểu mao hại cũng không đối phó được! Đến cuối cùng phải dùng đến hai cây mê châm”.

“Nguyệt lão bản, vậy bây giờ...”

“Nhốt vào trong phòng chứa củi, bỏ đói hai ngày, rồi tính sau!”

“Phang”, như là tiếng cánh cửa bị đá.

“Ai?”

Một trận yên tĩnh.

Lại một trận hô to “Vạn lão gia!”

Lúc này, Diệp Y cuối cùng không cảm cự nổi, mơ màng thiếp đi... Khi Diệp Y chậm rãi mở hai mắt, nhìn qua bốn phía, nơi này không giống như phòng chứa củi theo lời của Nguyệt Lê, mà càng giống một ngôi miếu đồ nát.

“Tĩnh rồi!” Từ bên cánh truyền đến một thanh âm hùng hậu của nam tử. Diệp Y quay đầu về phía âm thanh phát ra, là một đại thúc râu dài tới ngực, bên hông đeo bầu rượu, thân là một bộ y phục hơi dơ dáy rách rưới. Người đó nói: “Nữ oa kia đi lấy nước ở gần đây, đừng lo lắng, ở lân cận đây không có ai và đã thú đầu”. Nói xong, lấy bầu rượu, uống hai hớp.

Diệp Y cảm giác toàn thân vô lực, không thể làm gì khác hơn là nằm nói chuyện “Xin hỏi đại thúc, người là...”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng chính là, ta có thể là ai đây?” Đại thúc nói có chút thâm ảo.

“Ta không hiểu”.

“Ý tứ chính là... không thể trả lời”. Dứt lời, lại hớp một ngụm rượu. Diệp Y cảm giác như bị trêu đùa.

Lúc này, Tuyết Thần từ bên ngoài trở về. “Diệp Y, người đã tỉnh rồi?”

“Ân” Diệp Y cố gắng ngồi dậy, nhưng không thể.

“Đừng uống phí khí lực nữa”. Đại thụ bình tĩnh nói “Người trúng loại mê châm của giao nhân, phải hôn mê hai ngày hai đêm. Mà người chỉ sáu canh giờ đã tỉnh lại, tương đối không tệ. Nhưng muốn đứng dậy, ước chừng khoảng một canh giờ nữa mới được”.

Diệp Y không thể làm gì khác hơn vẫn tiếp tục nằm.

“Tuyết Thần, chúng ta tại sao ở đây? Đây là đâu?” Diệp Y hỏi.

Tuyết Thần không biết nên bắt đầu trả lời từ đâu.

“Ta trả lời cho người. Nha đâu, người đi tẩy tẩy đi. Khi người lấy nước ở cái hồ kia, nhìn coi một thân kia, mặt mày lại dơ dáy, mau lấy y phục ở đây mà thay đi”. Dứt lời, đại thúc lấy một bộ y phục của nữ tử đưa cho Tuyết Thần. Tuyết Thần cầm lấy, đi ra ngoài. Sau đó, đại thúc quay lại nói với Diệp Y “Lúc ấy, sau khi các người bất tỉnh, ta đã dùng một vạn bạc trắng mua các người từ đầu giá hội trở về đó”.

“hình như không phải như vậy...” Diệp Y cố ý kéo dài âm thanh.

“ân?” đại thúc nghe được khẩu khí của Diệp Y không đúng.

“Sau khi ta trúng mê châm, cũng không có lập tức hôn mê, còn nghe được tiếng cánh cửa bị phá, hơn nữa Nguyệt Lê bọn người kia gọi người bước vào là ‘Vạn lão gia’. Theo giọng điệu của bọn họ, dù không phải là lão bản của Nguyệt Lê, hẳn là đại khách hộ của bọn họ. Nếu như ta đoán không sai, đại thúc, người có thể chính là ‘Vạn lão gia’ kia”. Diệp Y cố ý nhấn mạnh từ ‘có thể’.

“A, suy đoán rất hợp lý” Đại thúc hớp một ngụm rượu, rồi nói “Đáng tiếc, đã sai”.

“Sai ư?” Diệp Y kinh hãi.

“Quả thật có người mở cửa lúc đó, hơn nữa cũng là ‘Vạn lão gia’, nhưng ta không phải ‘Vạn lão gia’ đó. Y là bằng hữu của ta. Trên sự thật, là ta cầu y tới cứu hai người. Về phần phương pháp cứu người, ta không nói ra”.

“Nguyên lai là như thế, Bách - Sự - Thông đại thúc!” Diệp Y cười gian.

“Vừa rồi người mới nói cái gì?” Lúc này đến phiên đại thúc giật mình.

“Ta nói, người chính là ‘Bách sự thông’!” Diệp Y nghiêm chỉnh lặp lại.

Đại thúc sững sờ, nhưng lập tức cười ha ha “Người thật thích nói chơi. Một tửu quý đại thúc như ta, tại sao có thể là ‘Bách sự thông’ nghe đồn trên đời không chỗ nào không hiểu cơ chứ?” Dứt lời, lại hớp thêm hai ngụm rượu.

“Chính là, đại thúc, lời nói vừa rồi của người đã bán đứng người”. Diệp Y tuy thân thể không thể động, nhưng đầu óc vẫn rất linh hoạt “Cái ‘Vạn lão gia’ kia không cần phải nói, hoặc là võ lâm cao thủ, hoặc là người có tiền, hơn nữa thân phận hiển hách, bằng không Nguyệt Lê cũng sẽ không dễ dàng thả người. Mà một ‘Vạn lão gia’ cư xử biết nặng nhẹ như thế mà kết giao bằng hữu với một tửu quý, còn giúp tửu quý này cứu đi hai người tai tròn xa lạ nữa, trừ phi Vạn lão gia này là một tên ngu ngốc, hoặc là, tửu quý này có thân phận đặc biệt”.

“Cái này, cái này...” Đại thúc có chút khản trương.

“Tỷ như nói... tửu quý đại thúc chính là ‘Bách sự thông’!”

“----” đại thúc nhất thời không còn lời nào để nói, nhưng chỉ một chốc, đã khôi phục tinh thần, và nói “Nói không chừng ta vừa rồi lừa người đó?”

“Sau khi bị phát hiện, chỉ có thể nói như thế thôi?” Diệp Y càng nói càng áp bức.

Đại thúc hớp một ngụm rượu “Tốt, ta thừa nhận, ta là ‘Bách sự thông’”.

“Cuối cùng cũng thừa nhận rồi”. Diệp Y cao hứng ngồi dậy.

“Người có thể ngồi ư?” Bách sự thông đại thúc có điểm giật mình.

“Tuyệt Thần vừa đi một hồi, ta đã có thể ngồi dậy. Không đứng dậy là vì muốn người buông lỏng cảnh giác. Bằng không, người làm sao lại rất nhanh để lộ ra cái đuôi? Đại thúc”. Diệp Y vừa cử động thư giãn gân cốt vừa nói.

“Hảo tiểu tử, người dám chơi cả ta!” Đại thúc cười cười trách mắng. Diệp Y lè lưỡi ra chọc quê.

“Được rồi, vậy người tại sao xác định lời nói thứ hai của ta là sự thật?” Đại thúc hỏi.

“Bởi vì căn cứ phản ứng của người bình thường. Lập tức trả lời một vấn đề không cần phải suy nghĩ, rõ ràng hẳn nói sự thật. Còn người càng có tâm kế sẽ đem lời nói thật ở phía sau, lời đầu tiên thường thường là hẳn sẽ dẫn đo nói như thế nào cho đúng. Giống như đại thúc bây giờ, không giống với người bình thường lời đầu tiên theo tiềm thức là lời thật, cho nên muốn nghe lời thật của người có tâm kế, phải chú ý đến từng câu phía sau. Nhưng mà người lại cho rằng ta chỉ mới tỉnh táo có bấy phần, không cần phải giở trò, nhưng bởi vì thói quen, hẳn là sẽ nói ra lời thật ở sau lời đầu tiên. Hơn nữa, nếu người đã cứu chúng ta, người tất nhiên cũng không muốn gạt bọn ta” Diệp Y tự hỏi một chút “Nhưng ta còn chưa nghĩ ra tại sao người muốn cứu chúng ta?”

“Bởi vì...” Đại thúc chuẩn bị nói, Tuyệt Thần tắm rửa xong đã quay lại, đại khái là vì mới vừa tắm rửa xong, Tuyệt Thần khiến cho người ta cảm thấy chói mắt.

“Nếu trang điểm một chút, nha đầu kia có thể sẽ giúp đỡ phường đó kiếm được vài triệu lượng đó!” Đại thúc lẩm bẩm.

“Đại thúc, người nghĩ cũng đừng có muốn đó!” Diệp Y nói với đại thúc.

Tuyệt Thần phát hiện Diệp Y đã có thể đứng dậy “Diệp Y, tốt hơn chưa? Lâu như vậy, người và đại thúc hàn huyên việc gì?”

Diệp Y không có lập tức trả lời, mà là nghiêng đầu nhìn đại thúc. Đại thúc khẽ kéo áo lên che đầu.

Diệp Y nói với Tuyệt Thần “Chúng ta vừa rồi nói về ‘Bách sự thông’!”

“Khái khái”. Đại thúc thiếu chút nữa bị sặc.

Tuyệt Thần tựa hồ không có chú ý đến, mà hỏi tiếp “Thật sự có người ‘Bách sự thông’ sao? Chẳng lẽ Nguyệt Lê không gạt chúng ta?”

“Tại sao lại không có?! Chúng ta không phải thiếu chút nữa bị à ta lừa ư?” Diệp Y có chút kích động, nhưng vẫn rất nhanh tỉnh táo lại “Nhưng mà, lời kẻ của à ta lúc đi đường hẳn là sự thật. Hơn nữa, lúc ta ở khách sạn có trộm hỏi thăm tiểu nhị. Tiểu nhị cũng nói có người ‘Bách sự thông’ này, và còn cũng

xảy ra ‘Sát nhân ma’ tai tròn. Bởi vậy sinh ý của bọn họ giảm đi rất nhiều”.

“Thật đúng như thế ư?” Tuyết Thần đột nhiên chuyển hướng đến đại thúc ““Bách sự thông’ tiên sinh”.

“Ân”. Đại thúc trả lời dứt khoát “Ân?!” nhưng lúc này phản ứng đã muộn.

“Đại thúc, cũng không phải là ta nói, là chính người thừa nhận đó”. Diệp Y vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nha đầu, người làm sao biết được?” Đại thúc hỏi.

Tuyết Thần đem suy nghĩ của nàng nói ra, so với phân tích của Diệp Y rất tương tự nhau.

“Xem ra người tai tròn đều thông minh hơn giao nhân”. Đại thúc cảm khái.

“Đại thúc, vậy người có thể giải thích tại sao người muốn cứu chúng ta”.

“Bởi vì phụ thân của ta”.

“Phụ thân của đại thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chân tướng sơ hiện

Đại thúc rút cuộc cũng bỏ bầu rượu xuống “Mười tám năm trước, phụ thân của ta là dự ngôn gia nổi danh nhất ở thành Phù Dung, nhưng bởi vì giúp tiên hoàng dự ngôn đúng vào chỗ không thể dự ngôn, ‘Nhân loại cấm khu’, ba ngày sau bị trời phạt, chết vì bệnh tim”.

“Cái gì là ‘Nhân loại cấm khu’?”

““Nhân loại cấm khu” là tiền cơ tuyệt đối không thể tiết lộ của dự ngôn gia. Nếu đã tiết lộ, nội trong ba ngày, sẽ bị trời phạt”.

“Vậy có liên quan gì đến chúng ta?” Tuyết Thần thắc mắc

“Bởi vì trước khi phụ thân ta chết, người đưa cho ta, lúc đó mới có hai mươi tuổi, ba cái cảm nang. Sau khi người qua đời, ta mở ra cảm nang thứ nhất, mười lăm năm sau mở ra cảm nang thứ hai, và khi gặp phải chuyện không cách nào đoán được tương lai, thì mở ra cái thứ ba”.

“Bên trong cái thứ nhất là cái gì?”

“Là một tờ giấy, là tờ giấy phụ thân viết cho ta. Sau khi người qua đời, trong một tháng phải rời khỏi thành Phù Dung, và phải mai danh ẩn tính, cho đến khi tiên đế giả băng thì mới được trở lại thành. Ta làm y theo lời của phụ thân, sau khi tang lễ xong xuôi liền cùng mẫu thân dọn đến Huyền Vân hương ngoài thành, cho đến sau khi tiên đế giả băng thì mới quay trở lại”.

“Vậy sau đó thì sao? Người có lập tức mở ra cảm nang thứ hai không?”

“Ta không có, ta sẽ mở ra nó sau mười lăm năm đó. Và trước đó, ta dùng mười năm thời gian, triệu tập cự đồ và trung phó của phụ thân, thành lập một tín tức võng toàn thành, trong đó có cả dự ngôn gia, cũng có giang hồ hiệp sĩ. Bên ngoài là đảm nhiệm nhiều công việc khác nhau, trên sự thật đều hảo thủ giúp thu thập tin tức, cho đến khi mười lăm năm trôi qua”.

“Bên trong cái thứ hai là gì?”

“Chẳng lẽ... để đại thúc người tới cứu chúng ta?!” Diệp Y suy nghĩ đơn giản.

Đại thúc khẽ gật đầu, lại cảm bầu rượu lên.

“Phụ thân của đại thúc thật có tài, có thể dự đoán được sự việc phát sinh của mười lăm năm sau”. Diệp Y kính nể nói.

“Nhưng thật ra, tờ giấy trong cảm nang thứ ba là sai ta vào ba năm trước phát tán ‘Bách Dạ thành đồng dao’ ở thế giới người tai tròn. Trong đó cũng nhắc tới việc sẽ có bốn người tai tròn đến thế giới của giao nhân. Mà người thứ ba, và thứ tư sau khi tới đây sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên nói cho ta phải đi cứu. Bởi vì hai người này sẽ cứu giúp thành Bách Dạ”.

“Vậy người tai tròn thứ nhất và thứ hai là ai? Chẳng lẽ là Sát nhân ma ư?”

“Không biết, trong cảm nang không có nhắc tới. Ta cũng chỉ mới phát hiện được ba người đến từ thế giới của người tai tròn, nhưng sự thật đã chứng minh được có tới bốn người đến đây. Các người chính là người thứ ba, thứ tư. Còn ‘Sát nhân ma’ có thể là người thứ nhất hoặc người thứ hai, hay là người tai tròn thần bí cho đến nay vẫn chưa bị phát hiện”.

“Vậy nói cách khác, chúng ta sẽ cứu giúp thành Phù Dung ư?!” Diệp Y vẻ mặt khó kềm được nổi hưng phấn.

“Có lẽ là như vậy, hơn nữa còn có chính là sự kiện về ‘Sát nhân ma’”.

“Được rồi, Tuyết Thần, người nghĩ như thế nào? Bất ‘Sát nhân ma’ có phải là việc rất thú vị hay không?”

“Chính là, có nguy hiểm hay không? Người kia đã giết chết bốn người, còn có thể thoát khỏi truy bắt của quân đội, không phải là một võ lâm cao thủ ư?” Tuyết Thần liên tục nghi vấn.

Diệp Y liền thở dài, mà đại thúc cầm bầu rượu nhưng cả một giọt cũng không còn nữa, vì vậy đứng lên, nói: “Rượu không còn, đi mua thêm rượu, thuận tiện kể tí mi với các người tình huống của ‘Sát nhân ma’.”

Dứt lại, lại đưa cho bọn họ hai bộ tóc giả “Hai bộ tóc này đủ để che lại lỗ tai tròn của các người. Ta cũng không muốn mang hai người tai tròn gây sự chú ý khắp nơi”.

Bây giờ đã tối, ba người đi thêm một đoạn đường, cuối cùng đã tới được đại lộ. Buổi tối náo nhiệt cũng bởi vì xuất hiện của ‘Sát nhân ma’, gây án càng nhiều, trên đường chỉ còn lại có mấy người lật đật mà thôi. Mà các quầy buôn bán cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Đại thúc dẫn bọn họ dừng chân ở một khách sạn, Phù Dung lâu, nhìn qua thì khí thế huy hoàng, đủ để so sánh với Hiên Nguyệt khách sạn. Diệp Y nhìn đại thúc đi đến cửa, trước cửa có người đón tiếp. Diệp Y thật lo rằng đại thúc còn chưa có ngôi xuống thì sẽ bị quăng ra. Song, lo lắng của hắn là dư thừa, đại thúc chưa đi đến cửa, người đó đã tiến lên ân cần hỏi “Bát gia, ngài đã tới, mời vào bên trong, có phòng hảo hạng, đã chuẩn bị rượu ngon!”

Diệp Y, Tuyết Thần thấy thế liền nhanh chóng đi theo. Cùng lúc, Diệp Y hỏi tên tiếp đãi: “Đại thúc hẳn là thường khách nơi này sao?”

“Người nói bát gia à, ngài là lão chủ cổ của chúng ta, hơn nữa tửu lượng lớn, tửu phẩm tốt, sau khi ăn xong thưởng thưởng không ít. Đừng thấy bát gia ăn mặt rách rưới, ngài là người có tiền đó! Các người là người hầu của ngài ư? Thật có phúc nha...”

Diệp Y không đợi tên tiếp đãi luyên thuyên không ngừng, liền đi vào trong.

Mới vào trong nhà, trên bài đã cho dọn lên một bữa thịnh soạn, ba người liền ngồi xuống.

“Đại thúc, người nơi này đều còn không biết thân phận thật sự của người a”. Diệp Y vừa ăn vừa nhỏ giọng nói.

“Ta có một người thể thân, bây giờ mọi người đều cho rằng tên kia là ‘Bách sự thông’. Mà ta là một tên y phục rách rưới nhưng lại có tiền nhiều, ai cũng không nghĩ ngờ ta có liên quan đến ‘Bách sự thông’ cả”. Đại thúc vẫn như trước chỉ lo uống rượu.

“Đại thúc, trước tiên nói về sự kiện của Sát nhân ma đi. Người tại sao không cho cao thủ võ lâm ở đây đi bắt vậy?”

“Bắt được thì sớm kêu rồi. Nói cho người biết, người tai tròn các người dù là người bình thường khi đến thế giới của giao nhân đều có thể trở thành cao thủ. Bởi vì giao nhân bất luận là từ hành động lực, thể lực, trí lực, phản ứng lực, phân tích lực... rất nhiều thứ không bằng người tai tròn các người. Còn nữa, người giao nhân trên mặt đất thì về năng lực của các phương diện đó đều bị giảm xuống, cho nên các người trẻ tuổi như vậy cũng có thể dễ dàng đánh bại một giao nhân tráng hán”.

Đại thúc nói đến đây, Diệp Y đột nhiên hiểu ra vì sao khi bị Nguyệt Lê bắt thì hắn một quyền đã đánh gục đại hán nằm xuống đất.

Đại thúc nói tiếp “Mà Sát nhân ma kia tựa hồ hiểu được một ít võ thuật. Bởi vậy không ai bắt được hắn, thậm chí đuổi kịp hắn. Nhưng đối với các người mà nói, hắn chỉ là một người bình thường, cho nên các người có thể bắt được hắn”.

“Xem đi, Tuyết Thần, đến phiên chúng ta đại hiển thân thủ rồi”. Diệp Y rất kích động.

“Diệp Y, người tại sao đối với việc này cảm thấy hưng thú như vậy?” Tuyết Thần có chút khó hiểu.

“Người ngẫm lại xem, nếu như chúng ta bắt được tên kia, rồi giao cho Hoàng thượng, như vậy có thể hướng Hoàng thượng xin một ít trân bảo của thành Bách Dạ. Sau đó thì mang về đem đi đấu giá, nhất định có thể bán được rất nhiều tiền đó!” Diệp Y tha hồ tưởng tượng.

Nguyên lai chỉ là vì tiền thôi.

“Đại thúc, người kể lại từng chi tiết tí mi bốn sự kiện kia đi”.

“Nhắc lại sự kiện thứ nhất, Nguyệt Lê đại khái kể chuẩn xác, nhưng mà nàng ta có thay đổi tình tiết. Thi thể của xa phu là tắt thở mà chết, sau đó được chôn xuống đất dưới xa ngựa. Hung thủ có ý chôn thi thể không sâu, tại nơi dễ dàng bị phát hiện. Sự kiện thứ hai là lão bản của quầy binh khí, trên người đều bị đao thương, mặt cũng bị hủy đi, nhưng vết đao không phải là vết thương trí mạng. Còn người chết thứ ba là tể ti của Đào Nguyên hương, bị một cây gỗ đâm dính lên trên thiên niên thần mộc. Người chết thứ tư chính là Thành chủ của Phù Dung thành, theo điều tra thì chết bởi vì trúng độc. Nhưng ta và đồng bọn điều tra sau đó thì phát hiện, độc không phải ở trong nước, còn về phần xuất xứ loại độc cũng không biết từ đâu”.

“Đề ta suy nghĩ đã, các ngươi ăn trước đi”. Diệp Y nói xong liền rời khỏi bàn đi đến bên chỗ ghế rộng bên cạnh ngồi xuống, không nói lời nào.

“Hắn làm sao vậy?” Đại thúc hỏi Tuyết Thần.

“Hắn là đang tự ngẫm cái gì đó”. Tuyết Thần đoán.

Chỉ chốc lát, Diệp Y đột nhiên “Nha!” rồi kêu lên “Ta nghĩ ra rồi! Ta đã nghĩ ra hung thủ giết người theo lối gì rồi!”

“Là như thế nào?” Tuyết Thần cùng đại thúc đồng thời buông đũa.

“Nhưng cái này tựa hồ lại có điểm không hợp lý”. Diệp Y lại phân bác suy nghĩ vừa rồi của chính mình, tự nhủ “Hắn không có lý do gì dùng phương pháp phức tạp tận lực phối hợp gây án”.

“Rốt cuộc là ý gì vậy? Diệp Y, ngươi nói ra đi, mọi người cùng nhau suy nghĩ”. Tuyết Thần hỏi.

“Được rồi, theo ta suy đoán, hung thủ căn cứ vào ‘ngũ hành’ mà chúng ta thường nói đến, tức là dựa vào kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, để giết người. Thi thể người chết thứ nhất là ở dưới đất, chính là chết vào ‘thổ’. Người chết thứ hai bị loạn kiếm chém chết, kiếm làm bằng kim loại, là ứng vào ‘kim’. Người chết thứ ba bị đóng lên thân một, ứng với ‘mộc’. Người thứ tư vì uống trà trúng độc mà chết, chính là ‘thủy’. Như vậy lần sau hung thủ hẳn là dụng ‘hỏa’, hơn nữa người chết từ giai cấp thấp đến giai cấp cao. Nói vậy người cuối cùng bị giết, chính là đương kim Hoàng thượng rồi!” Diệp Y đem suy nghĩ phân tích ra.

“Nguyên lai là như thế”. Đại thúc chợt hiểu ra.

“Nhưng điều này không hợp lý a! Hung thủ vì sao dụng thủ đoạn như vậy đi giết người. Điều này không phải là tự kiếm phiền phức ư? Động cơ thì là vì cái gì? Hắn tại sao phải dùng ‘ngũ hành’ để giết người? Ta hoàn toàn không có đầu mối nào nữa!” Diệp Y lắc đầu.

Tuyết Thần cùng đại thúc cũng lâm vào trầm tư...

Đột nhiên, Tuyết Thần kéo tay đại thúc và nói “Đại thúc ngươi không phải có thể đoán trước tương lai ư?”

“Đúng vậy, đại thúc ngươi thử xem tương lai, chẳng phải sẽ biết ai là hung thủ ư?” Diệp Y cũng phụ họa nói theo.

“Ài...” Đại thúc thở dài “còn chờ các ngươi nói ư, ta đã sớm nghĩ tới việc đó. Nhưng việc tương lai phải có đương sự ở đây, nếu không có mục tiêu để dự đoán thì sẽ không linh hiệu”.

Cái này, mọi người lại vùi vào trong yên lặng...

“Àn!” Diệp Y đột nhiên nhảy dựng lên “Đại thúc, loại tình huống này có tính là tương lai không cách nào nhìn thấu phải không?”

“Tất nhiên là tính, hỏi cái này để làm gì?” Đại thúc trả lời.

Diệp Y không trả lời ngay, mà đại thúc và Tuyết Thần lúc đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, ba người đồng thanh nói “Cầm nang thứ ba!”

Đại thúc rất nhanh từ trong ngực móc cái cầm nang thứ ba ra. Ông vẫn mang theo trên người. Ông vội vàng mở ra, bên trong quả nhiên có một tờ giấy, trên giấy có ghi “Nếu như nhìn không thấu tương lai, như vậy an tĩnh suy nghĩ những gì đã trôi qua”.

Diệp Y đọc nội dung trong tờ giấy đó nhiều lần, hy vọng có thể tìm được đầu mối gì, tuy nhiên trừ những chữ này ra, cái gì cũng không có “Đây là ý gì?”

Tuyết Thần lắc đầu, vì vậy hai người đều nhìn về phía đại thúc, mà đại thúc tựa hồ nhưng đang tìm kiếm ‘sợi chỉ’ trong đầu, một ‘sợi chỉ’ mấu chốt chỉ cần dùng sức kéo, là hết thấy đều tự nhiên mà hiện ra chân tướng rõ ràng.

Đầu mối lại lần nữa bị cắt đứt. Điểm này khiến Diệp Y có chút tức tối “Ta bị chọc tức phát điên rồi! Rõ ràng có manh mối, rồi lại bị cắt đứt, nhớ lại quá khứ cái gì! Ta lúc đầu còn đồng ý nói phải khiêu chiến với thần thoại, ta...”

“Chờ một chút!” Đại thúc đột nhiên gọi Diệp Y “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Ta tức chết đi!”

“Không, câu sau”.

“Vọng tưởng khiêu chiến thần thoại!” Diệp Y tức khí nói.

“Quá khứ... thần thoại... chính là cái này!” Đại thúc hưng phấn nói ra “Ta trước kia từng nghe qua một thần thoại, đó là truyền thuyết lâu nhất của thành Bách Dạ, với cái ‘ngũ hành’ lúc đầu ngươi mới nói có điểm liên quan...”

“Đồng!” Đột nhiên lúc này, từ ngoài cửa xông vào một người, y phục hơi rách nát, thấy đại thúc liền quỳ xuống nói: “Bát gia, ngự thư phòng trong hoàng cung phát hỏa!”

“Nguy rồi, hung thủ đã ra tay trước một bước! Hoàng thượng thế nào rồi?” Đại thúc hô to không ổn.

“Bắt qua Hoàng thượng tới qua nghỉ ngơi ở ngự hoa viên, cho nên không có bị thương”. Nam tử thành thật báo lại “... hơn nữa hung thủ đã bị bắt sống!”

“Cái gì!? Hung thủ đã bị bắt?!” Ba người đều giật mình... Nam tử kia bị âm thanh của ba người làm cho hoảng sợ, nhưng lại lập tức báo cáo tiếp “Đúng vậy, bị bắt ở phụ cận ngự thư phòng. Hình như là trốn ra từ trong trận lửa”.

“Là người tai tròn ư?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn tuyên bố sáng mai phải đi khắp thị phố. Hoàng thượng cũng đã quyết định khôi phục lại quyết định nửa tháng trước, đi hồ Tây Linh tịnh thân, mộc dục, ngày mai sẽ khởi giá”.

“Được rồi, người trước tiên lui xuống đi”.

“Tuân lệnh!” Nam tử rời khỏi.

“Cũng đã bắt được rồi, hại chúng ta ở đây suy nghĩ lâu như vậy” Diệp Y thất vọng ngồi xuống “tưởng thường tan thành mây khói rồi”.

“Điều hành sáng mai chúng ta cũng đi quan sát một chút đi. Nhìn xem rốt cuộc là người nào làm mất mặt mũi người ta tròn chúng ta!” Tuyết Thần tức khí nói.

“Chúng ta ăn nhanh đi. Ăn xong rồi nghỉ ngơi. Nha đầu ở phòng bên cạnh, tiểu tử nguoi ở gian này. Sáng mai ta sai người tới cửa tìm hai người”.

“Đại thúc sẽ không giống như Nguyệt Lê, nhân cơ hội mà bán chúng ta a”. Diệp Y mỉm cười xấu xa.

“Không chừng như vậy đó, các người cũng nên cẩn thận”. Dứt lời còn cố ý nắm chặt tay hai người bọn họ. Mà một cái bắt tay này khiến cho Diệp Y và Tuyết Thần cảm nhận được sự quan tâm và ấm áp của trưởng bối cấp cho hậu bối.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Y bị tiếng đập cửa và tiếng khua giường đánh trống làm tỉnh giấc.

“Nhanh lên một chút Diệp Y, đội ngũ điều hành sắp đi qua rồi”. Ngoài cửa là thanh âm của Tuyết Thần. Diệp Y liền vội vàng mặc y phục, rửa mặt qua loa, rồi xông ra ngoài. Tuyết Thần và đại thúc đã chờ dưới lầu rồi.

Bên ngoài Phù Dung lâu đều tập nập người. So sánh với mấy ngày trước đây, Diệp Y bọn họ chứng kiến thật sự là một trời một vực. Giữa đường, quân đội mở đường, tù xa đi theo sát sau đó. Tù xa đại khái là cố ý cải tạo vì để bắt người tai tròn, ba cái thiết liên lớn gắn chặt trên người hung phạm, lồng tù cũng được làm bằng sắt. Bên cạnh tiếng ‘đinh đinh đang đang’ của tù xa là tiếng mắng chửi của mọi người.

Tù xa càng tới gần, Diệp Y bọn họ dừng mắt tại phạm nhân trong tù xa, tên ‘Sát nhân ma’ đã giết chết bốn người. Song, trong nháy mắt nhìn qua, vô luận là Diệp Y và Tuyết Thần hay tù phạm lúc đầu không ngừng dựa dựa trong tù xa, đều ngẩn người

Bởi vì, trong tù xa chính là Tuyên Dược, bằng hữu tốt nhất của Diệp Y.

Tên Sát nhân ma kia, đã giết chết bốn người còn có ý đồ giết chết Hoàng thượng của giao nhân, là Tuyên Dược ư?

Diệp Y cúi đầu, đi trở về Phù Dung lâu, gã đón khách ở cửa liền nói: “Tiểu huynh đệ, náo nhiệt như vậy, tại sao không đi nhìn một chút?” Diệp Y không có trả lời, im lặng lên lầu, vào sương phòng.

Tuyết Thần và đại thúc thấy Diệp Y như vậy cũng không còn lòng dạ nào để nhìn nữa, vì vậy cũng trở về sương phòng.

Diệp Y, nói chuyện đi, đừng yên lặng ở đó không nói lời nào. Tuyết Thần thấy Diệp Y ngơ ngác ngồi một chỗ, rất lo lắng.

Nhưng Diệp Y vẫn như trước ánh mắt ngốc trẻ, không nói lời nào. Đại thúc còn không biết chuyện gì đã xảy ra, không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng đứng một bên.

“Diệp Y, có lẽ là nhìn giống nhau thôi?” Tuyết Thần vẫn không ngừng an ủi Diệp Y.

Diệp Y cuối cùng cũng mở miệng “Bằng hữu mười bốn năm, cho dù chỉ thấy được cặp mắt cũng có thể nhận ra, càng huống chi là mặt đối mặt”.

Cái này khiến Tuyết Thần không thể nói gì hơn nữa.

Lúc này, đại thúc từ lời nói của bọn họ với nhau tựa hồ có chút hiểu ra.

“Tiểu tử, nếu hần là bằng hữu của nguoi, nguoi nên đi hỏi hần vì nguyên nhân gì mà làm như vậy. Có lẽ hung thủ không phải là hần đâu?”

“Chúng có trước mặt, còn có tra xét cái gì nữa. Hung thủ là người tai tròn, mà người tai tròn chỉ có...!” Diệp Y đang nói đột nhiên dừng lại.

“Còn có một người tai tròn nữa!” Diệp Y đột nhiên la lên “Đại thúc, mặc dù ta không biết làm như vậy còn có tác dụng không, nhưng nguoi có thể cho

ta đi nhìn bốn cổ thi thể được không?”

“không thành vấn đề, theo ta đi”. Đại thúc liền đáp ứng.

Ba người đi tới nghĩa trang giữ thi thể. Tuyết Thần một mình ở lại bên ngoài.

“Chính là bốn cái này”. Đại thúc chỉ vào bốn thi thể được bao bởi bao bố màu trắng.

Diệp Y mở bao bố ra, lần lượt quan sát ba cổ thi thể, cẩn thận kiểm tra ‘di ngôn’ cuối cùng mà người chết lưu lại. Hắn tại cổ thi thể thứ hai phát hiện một ít tro tàn, còn cổ của thi thể thứ tư phát hiện một lỗ châm cực nhỏ rất khó phát hiện.

Diệp Y và đại thúc đi ra nghĩa trang, Tuyết Thần liền tiến lên hỏi: “Thế nào? Có tra ra được cái gì không?”

“Bây giờ không phải thời gian giải thích, chúng ta đi tìm Hoàng thượng”. Diệp Y lại hỏi đại thúc “Hoàng thượng bây giờ đang ở đâu?”

“Chừng một canh giờ trước đã đi tới Tây Linh hồ”.

“Vậy muốn đến Tây Linh hồ phải mất bao lâu?”

“Từ nội thành đến Tây Linh hồ mất một canh giờ rưỡi”.

“Phạm nhân kia khi nào hành hình?”

“Nửa canh giờ nữa”.

“Xem ra thời gian không còn nhiều. Đại thúc có thể chuẩn bị khoái mã không? Chúng ta phải tới trước hung thủ để ngăn cản, còn phải cứu phạm nhân”.

“Ý của ngươi là hung thủ là một người khác?!”

“Nếu như sự suy đoán của ta không sai, thì là như thế. Về phần nguyên nhân thì sau này sẽ giải thích cho các người”.

“Tốt, chúng ta lập tức xuất phát!”

“Không, các người trước tiên làm một việc khác. Đại thúc, ngươi có bằng hữu nào am hiểu ảo thuật và dịch dung không?”

“Có, để làm gì?”

“Son nhân tự có diệu kế...”

Diệp Y tiến lên cạnh Tuyết Thần, kề tai nói nhỏ vài câu. Tuyết Thần gật đầu, Diệp Y như cũ nói với đại thúc: “Đại thúc, việc ta muốn làm đã nói cho Tuyết Thần rồi, sau khi ngươi tìm được mấy người giúp đỡ, Tuyết Thần sẽ nói cho ngươi nên làm thế nào. Phạm nhân thì giao cho các người, nhất định phải mau”. Diệp Y nói xong liền nhảy lên khoái mã “Về phần hung thủ, ta có biện pháp giải quyết, các người cứu phạm nhân xong rồi đưa tới!”

“Giá!” Diệp Y cỡi ngựa cùng Tuyết Thần đi..

Tây Linh hồ, tịnh thân đầm.

“Hoàng thượng, nghi thức tịnh thân đã chuẩn bị xong, mời mặc dục”. Một vị nam phục vụ cung kính nói.

Một kiện trang trọng niên khoảng ba mươi tuổi vào trong đầm. Y chính là Thánh thượng của giao nhân. Một mạo tự đạo sĩ đồ ‘tiên thủy’ lên thân thể của Hoàng thượng.

“Các người lui ra đi”. Hoàng thượng đem thân thể ngâm trong nước, rồi lệnh cho chúng người hầu lui ra.

Ước chừng một nén nhang, Hoàng thượng đã tẩy sạch thân thể.

“Người đâu, thay y phục”. Hoàng thượng hô lên, nhưng không ai trả lời.

“Người đâu!” Hoàng thượng hơi tức giận, hét lớn, nhưng vẫn không có ai tiến vào.

Trong lúc Hoàng thượng chuẩn bị tự mình đứng dậy, cuối cùng nghe được tiếng bước chân. Hoàng thượng tức giận quát “Lỗ tai bị điếc ư, lâu như vậy mới tới!”

“Hừ”. Một âm thanh âm trầm “Như thế ta tới ư? Liền chết như vậy ư?”

Hoàng thượng vừa nghe, cảm thấy không đúng, quay đầu lại, hô ta “Người đâu, cứu giá!”

“Hừ” Chủ nhân của cái âm thanh âm trầm kia đưa ngón tay che miệng “Đừng la, người hầu của ngươi đều đã an tĩnh ngủ rồi, đừng đánh thức bọn chúng,

ha ha...”

Hoàng thượng tùy ý khoác lên một áo ngoài, liền bước nhanh xuống thủy đàm “Ngươi là ai? Tại sao toi giết ta?”

Người đó cuối cùng cũng để lộ cái đầu từ trong đầu bóng ra.

“Ngươi, ngươi, ngươi, không phải là đang ở pháp trường ư?” Hoàng thượng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, mặt của tên Sát nhân ma, mặt của Tuyên Dục!

“Các ngươi muốn bắt ta ư? Cái tên bị bắt chính là quý thể chết của ta, là song bào thai ca ca ngu ngốc của ta! Hắn tổng lại muốn ngăn cản ta, bây giờ tốt rồi, không ai có thể ngăn cản ta lấy được Bách Dạ thành này! Ha ha...” Dứt lời, hắn liền rút ra trường kiếm sắc bén, rồi đối mặt với giao nhân Hoàng thượng đang hoảng sợ.

“Hộ giá! Hộ giá!” Hoàng thượng liều mạng quát to.

“Giữ lại phí khí lực đi xuống địa ngục mà la!” Vừa dứt lời, hắn liền giơ kiếm đâm tới trái tim của giao nhân Hoàng thượng.

Tà thì chậm, thật ra rất nhanh, chỉ nghe ‘thương’ một tiếng, một cái trường mâu chẳng biết từ đâu, đánh bay lợi kiếm trong tay người đó. Trường kiếm rơi vào trong đám trang phục của Hoàng thượng.

“Ai?” Người kia điên cuồng quát to.

“Thu tay của ngươi lại đi, người tai tròn thứ nhất!” Là thanh âm của Diệp Y, hắn kịp thời tới đúng lúc.

“Là ngươi, Vương Diệp Y!” Người đó quay mặt lại hướng về phía Diệp Y. Diệp Y lại một lần nữa khiếp sợ. Hắn phát hiện khuôn mặt của người này rất giống với Tuyên Dục!

“Ngươi là ai? Tại sao trông rất giống với Tuyên Dục?” Diệp Y kinh ngạc hỏi.

“Ta là ai ư? Chúng ta không phải đã từng gặp mặt vài lần rồi ư?” Người kia cười nói, nhưng tiếng cười lạnh lùng như băng.

Diệp Y cố gắng nhớ lại. Hắn đột nhiên nhớ ra một thiếu niên, luôn luôn khắc khổ học võ thuật, hơn nữa còn thích đứng ở trên kỹ áp quần hùng. Người đó trông rất giống Tuyên Dục. Tuyên Dục từng gọi hắn là đệ đệ.

“Ngươi là đệ đệ của Tuyên Dục, ngươi gọi là...” Diệp Y lại không nhớ được tên của hắn.

“Tuyên Vân” Hắn nói ra tên của mình, tiếp theo tự lẩm bầm “Ta tựa như vậy là có được coi trọng hay không?”

“Tuyên Vân, ngươi tại sao muốn giết giao nhân này, tại sao lại phải giả họa cho Tuyên Dục?”

“Diệp Y, trước đây, ta rất hứng thú vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Tuyên Vân lạnh lùng cười.

“Trước khi ta bắt ngươi, sẽ nói cho ngươi biết. Ngươi giết người căn cứ theo ngũ hành - kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Mặt ngoài, lão bản, người thứ hai bị loạn kiếm chém chết, ứng vào ‘kim’, còn Thành chủ bị trúng độc trong nước trà, ứng vào ‘thủy’. Nhưng sự thật không phải như thế!”

“Ồ”. Tuyên Vân làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Lão bản của binh khí phô là bị chết cháy! Trên thi thể của lão bản có dấu tích da bị nóng cháy, chứng minh mặt của hắn bị lửa đốt qua”.

“Nhưng cũng có thể là khi tạo binh khí nên mới bị đốt”.

“Binh khí phô cho mời một chú kiểm sư chuyên môn, lão bản chỉ là phụ trách buôn bán. Hơn nữa từ vết máu trên y phục xem lại, hắn là sau khi chết mới bị loạn kiếm chém, khuôn mặt bị hủy đi, chỉ là để che giấu nguyên nhân chết”.

“Không sai, vậy còn Thành chủ?” Tuyên Vân cười lạnh.

“Thành chủ tuy chết bởi trúng độc, nhưng không phải uống trà có độc, mà trúng độc châm! Ta từng kiểm tra qua thi thể, trên vai có một lỗ châm cực nhỏ, bằng lực quan sát của giao nhân, cơ hồ không nhìn thấy được. Hơn nữa vùng da phụ cận lỗ châm có hơi đổi màu. Rõ ràng là trúng độc châm”.

“Vậy thì như thế nào, liên quan gì đến việc ngươi đến nơi đây?”

“Đương nhiên có liên quan, căn cứ vào xa phu chết vào ‘thổ’, binh khí lão bản chết vào ‘hỏa’, tể ti chết vào ‘mộc’, còn Thành chủ chết vào ‘kim’. Như vậy ngươi sẽ dùng thủ pháp là ‘thủy’. Từ người bị hại nhìn ra, địa vị của người chết từ từ cao lên, mà trên Thành chủ tự nhiên là Hoàng đế của tộc giao nhân. Còn nữa, ngươi là cứ ba ngày mới hành động một lần, mà hôm qua chỉ có hai ngày, ngươi chỉ là đánh lạc hướng, bề ngoài là ‘kim, mộc, thủy, hỏa, thổ’ để cho Tuyên Dục là kẻ thủ tội cho người, khiến Hoàng thượng buông lỏng cảnh giác, đi tới tịnh thân đàm, nhân cơ hội mà ra tay!”

“Thật giỏi, thật giỏi!” Tuyên Vân vẫn không thay đổi sắc mặt mà khen ngợi khiến cho người ta cảm giác được ác tâm.

“Nói cách khác, kế hoạch của người từ nửa tháng trước vừa vào được thành Bách Dạ đã bắt đầu rồi!”

“Nói đúng, nhưng mà ta hỏi ngươi, ta tại sao phải phức tạp như vậy đi giết vài người. Ta dùng một đao giải quyết bọn họ càng đơn giản hơn không?”

“Cái này..” Diệp Y bị hỏi như vậy, nhất thời không có gì phản lại, bởi vì vấn đề này hắn vẫn chưa có đáp án.

“Ngươi nói đi!” Tuyên Vân đang bức người.

“Cái này...”

“Vì có được cả thành Bách Dạ!” Đột nhiên từ phía truyền lại một thanh âm quen thuộc, là đại thúc.

“Đại thúc! Ngươi sao lại tới đây? Bên kia thế nào rồi?” Diệp Y hỏi.

“Thế cục đã không chế xong. Ta lo lắng cho ngươi nên chạy đến đây trước. Tuyệt Thần bọn họ đang ở phía sau” Đại thúc lại quay về phía Tuyên Vân “Nguyên lai ngươi chính là hung thủ. Ta đã biết động cơ của ngươi!”

“Ồ?” Tuyên Vân tự cười không phải cười.

“Động cơ chính là, thành Bách Dạ sinh ra truyền thuyết! Thành Bách Dạ lúc sang kiến, ở khối thổ địa này có năm con yêu quái. Một vị dũng sĩ cùng năm con yêu quái đấu trí đấu dũng, nhờ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại lực lượng, mỗi ngày giết chết một con yêu quái. Sau khi giết hết năm con yêu quái, thì thành lập Bách Dạ thành. Dũng sĩ đó trở thành hoàng đế đầu tiên của tộc giao nhân. Cái truyền thuyết này được lưu truyền trong dân chúng và được thừa nhận. Ngươi vì muốn mượn truyền thuyết này, lợi dụng ngũ hành để giết Hoàng thượng, khiến cho dân chúng tưởng rằng ngươi là thuận thiên ý trở thành hoàng đế của tộc giao nhân. Từ đó hoàn thành âm mưu cướp lấy thành Bách Dạ!”

“Nguyên lai là như vậy!” Diệp Y nghe xong chợt hiểu ra.

“Được rồi. Vậy ta hỏi ngươi, Vương Diệp Y, ngươi có giải toàn bộ nội dung của đồng dao không?”

“Đồng dao của thành Bách Dạ? Không có, nhưng mà về ‘thành nhi nghiêm, tam nhật nguyệt’ ta đã có đề kỳ. Ta bây giờ cuối cùng biết rằng câu đồng dao kia không phải là cái thông thành ám ngữ gì, mà là đề kỳ về ‘cứu thế chủ’ của phụ thân của đại thúc!”

“Cứu thế chủ? Các ngươi? Nực cười!” Tuyên Vân phẫn nộ.

“Nửa phần trước của đồng dao là dẫn chúng ta tiến vào thành Bách Dạ, rồi nửa phần sau là đề ‘cứu thế chủ’ trong ba ngày phá giải kỳ án sát nhân cứu Hoàng thượng. Mà phụ thân của đại thúc nói ra lời đồng dao có chức thiên cơ này, cho nên mới bị trời phạt. ‘Thành nhi nghiêm, tam nhật nguyệt’ chính là báo cho ngươi biết thời gian người cuối cùng bị giết!”

“Cái này đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì chân tướng sẽ theo cái chết của các ngươi bị chôn vùi”. Tuyên Vân hung ác nói, hắn tựa hồ như đã mất lý tính, điên cuồng đánh tới...

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Kinh nhân sự thật

“Đại thúc bảo vệ Hoàng thượng!” Diệp Y bày ra tư thế.

“Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản được ta!” Tuyên Vân lấy ra một cái yên vụ cầu, cả tiểu trúc lâu tràn ngập trong màn khói dày đặc.

“Giao nhân Hoàng thượng, để ta đưa tiên ngươi đi!” Là thanh âm ác độc của Tuyên Vân trong nùng vụ phát ra.

“Hoa”, là âm thanh của thanh kiếm sắc bén chém xuống.

Máu, máu đỏ, không ai biết cuối cùng ra sao, máu chảy ra, là máu của ai?!

Khói dần dần tán đi, nhìn thấy rồi, Hoàng thượng không có bị thương! Bởi vì có người che ở trước mặt Hoàng thượng, là Diệp Y! Lấy tay nắm chắc mũi kiếm! Máu dọc theo kiếm và tay từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

“Có ta ở đây tuyệt đối không cho ngươi thành công”. Diệp Y gắt gao nhìn chăm chăm Tuyên Vân, hoàn toàn không để ý tay bị thương.

“Ngươi đừng có tưởng tượng! Chỉ bằng ngươi?!” Tuyên Vân giờ kiếm chém về phía Diệp Y, kiếm lại bị Diệp Y nắm chặt.

“Diệp Y!” Cách đó không xa, đại thúc hô lên.

“Ngươi giết người rút cuộc vì cái gì? Vì niềm vui ư?” Diệp Y phản nộ chất vấn, cũng rất nhanh đánh ra một quyền khá mạnh. Tuyên Vân phản ứng không kịp, bị đánh ngã, thanh kiếm thứ hai cũng bị đánh bay.

Diệp Y lập tức xông tới trước mặt Tuyên Vân đang nằm trên đất, lại một quyền mạnh mẽ đánh lên mặt của Tuyên Vân “Một quyền này vì xa phu đã chết!”

“Quyền này là của lão bản binh khí phó”. Lại thêm một quyền.

“Còn đây là của tể tử”. Quyền thứ ba đánh xuống.

“Cuối cùng là của Thành chủ”. Liên tục đánh ra bốn quyền. Diệp Y cuối cùng ngừng lại, thở hổn hển.

Đột nhiên Tuyên Vân vùng tay lên, ngân quang chợt lóe, Diệp Y vội vàng lùi lại mấy bước. Nhưng trước ngực lại hiện một đạo vết máu nhọt nhọt. Nguyên lai Tuyên Vân bên hông còn giấu một thanh chủy thủ.

Tuyên Vân từ từ đứng dậy, cái miệng, cái mũi của hắn đều chảy máu “Ngươi thật sự là một kẻ đáng ghét. Mọi người đều chỉ chú ý đến các ngươi, ta cố gắng như vậy, nhưng không ai chú ý. Bây giờ ta sắp trở thành tiêu điểm của mọi người, trở thành hoàng đế của tộc giao nhân, ngươi lại đến phá hư, thật khiến cho người ta hận!” Hắn lau nhẹ máu trên mặt.

“Cho dù ngươi giết chết Hoàng thượng, cũng không ai thừa nhận ngươi”.

“Chỉ cần có chí bảo của giao nhân kia, tổ tiên ngọc bộ, ta có thể danh chính ngôn thuận làm Hoàng thượng, ngươi không biết ư?”

Diệp Y quay đầu nhìn đại thúc và Hoàng thượng, hai người đều gật đầu.

“Chẳng lẽ, vì dã tâm của ngươi, ngươi liền không do dự đi giết bốn người?!” Diệp Y hỏi.

“Đúng vậy”. Tuyên Vân bình tĩnh trả lời.

“Chẳng lẽ ngươi mất nhân tính rồi ư?”

“Nhân tính? Là thứ gì?” Tuyên Vân cười lạnh “Nhân tính không thể làm cho ta trở thành tiêu điểm”.

“‘Tiêu điểm’ đối với ngươi quan trọng vậy sao?”

“Ta không phục! Ta nỗ lực, cố gắng như vậy, nửa đêm khổ đọc, nửa đêm luyện công, vì muốn hơn Tuyên Dược vô năng, muốn mọi người thừa nhận ta! Ta giỏi hơn hắn, vô luận trí tuệ, võ công đều trên hắn, nhưng phụ hoàng và mọi người đều chỉ có chú ý đến Tuyên Dược, ta không phục! không phục!” Tuyên Vân rất kích động.

“Ngươi vĩnh viễn không thể giỏi hơn Tuyên Dược”. Diệp Y ngược lại lạnh lùng nói: “Tuyên Dược thụ chú ý của mọi người không phải bởi địa vị của hắn, quyền lực hay trí tuệ, mà bởi vì thái độ của Tuyên Dược đối với người ngoài. Thiện lương là một cơ bản trong khi làm người. Chỉ bằng điểm này ngươi vĩnh viễn không thể giỏi hơn Tuyên Dược”.

“Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta!” Tuyên Vân hơi dao động.

“Đúng, ngươi là đang gạt ta. Ha ha, ngươi gạt ta, ha ha!” Tuyên Vân giống như một người điên tinh thần hỗn loạn, hơn nữa từ sau lưng rút ra một thanh cự kiếm (thật không biết hắn làm sao mà giấu thanh kiếm này bí mật như thế) “Được rồi, chỉ cần làm Hoàng thượng, mọi người sẽ chú ý ta, được rồi, làm như vậy mọi người sẽ coi trọng ta”.

Tuyên Vân huy động cự kiếm chém về phía Diệp Y. Diệp Y nghiêng người một bên, cự kiếm chém xuống đầy, phiến đá trên đất vỡ vụn. Tuyên Vân lại chuẩn bị giờ kiếm, rồi đột nhiên dừng lại. Bởi vì cổ của Tuyên Vân bị một ngọn mâu dính vào. Mâu đó chính là ác mâu của Diệp Y!

“Ngươi tại sao trở nên nhanh như vậy?” Tuyên Vân kinh ngạc vì Diệp Y có thể trong nháy mắt thay đổi cục diện.

“Ta không có nhanh lên, mà là ngươi bây giờ, lưng mang theo gánh nặng với dã tâm lớn giống như cầm thanh cự cự kiếm, khiến cho ngươi chậm lại, cho ngươi không chịu nổi một kích. Cho dù dã tâm của ngươi đủ chinh phục thành Bách Dạ, mọi người vẫn không để ý đến ngươi. Được thân người thì dễ, được lòng người mới khó”.

“Phải vậy không?” Cự kiếm từ trong tay của Tuyên Vân trượt xuống, cả thân thể của hắn tê liệt ngồi xuống.

“Hoàng thượng, kêu người dẫn hắn đi. Hắn sẽ không phản kháng nữa đâu”. Diệp Y cũng bỏ trường mâu xuống.

“Diệp Y!” Là Tuyết Thần chạy tới, nàng đang dìu Tuyên Dược có điểm mệt mỏi.

“Tuyên Dược!” Diệp Y tiến lên ôm chầm lấy hừ Tuyên Dược, rồi Tuyên Dược vỗ vai hắn ý bảo đã tốt rồi, lại hướng về phía Tuyên Vân mà tiến tới “Vân...”

“Ca, ta thật sự không được ư?” Tuyên Vân thất vọng nói.

“Không, ngươi rất giỏi, bất kể là phương diện nào. Chỉ là ngươi đã chọn sai phương thức biểu hiện”. Tuyên Dược ôm lấy Tuyên Vân “Mặc kệ là ta, hay là phụ hoàng, chúng ta vẫn không bao giờ quên ngươi. Ngươi vĩnh viễn là đệ đệ của ta, là hoàng tử. Mà phụ hoàng để ngươi và ta đồng thời đến kinh thành, thứ nhất là để bảo vệ ngươi, thứ hai là để ngươi ném thứ niềm vui nỗi buồn ở dân gian, giải trừ lệ khí trên người của ngươi. Phụ hoàng làm vậy là tốt cho ngươi”.

“Ca...” Tuyên Vân cũng ôm chặt Tuyên Dược.

“Kế hoạch của ta có thuận lợi không?” Diệp Y mỉm cười và hỏi Tuyết Thần.

Tuyết Thần đáp: “Đương nhiên, nếu không thành công, ta có thể xuất hiện ở đây ư? Nhưng mà lá gan của ngươi cũng quá lớn đi, lại nghĩ đến việc để người khác giả làm Hoàng thượng!”

“Chỉ bắt đắc dĩ mà thôi. Những người đó có bị dọa không?”

“Ừ, đại thúc tìm một người giả dạng Hoàng thượng, rồi lại xuất hiện, tất cả thần dân đều quỳ xuống, không ai dám ngẩng đầu lên. Sau đó giả thánh chỉ, lệnh cho bọn họ thả Tuyên Dược. Bọn họ lập tức làm theo, rất là thuận lợi”. Tuyết Thần kể lại.

Diệp Y nghe xong nhỏ giọng nói “Xem ra giao nhân thật sự rất kém nha”.

Tuyết Thần cũng không khỏi mỉm cười, nhưng lập tức nhủ mảy “Vậy làm sao lập tức giải thích với giao nhân Hoàng thượng đây?”

Diệp Y cũng chỉ cười khổ: “Không thể làm gì khác hơn là cứ thế mà làm”.

Bọn thị vệ đem Tuyên Vân đi, Tuyên Dược đương nhiên được phóng thích. Song Tuyên Dược hẳn muốn vì đệ đệ thỉnh tội, Hoàng thượng bởi vì cảm giác được Tuyên Vân đã có lòng hối hận liền đặc xá, miễn tử tội của hắn, nhưng không cho phép hắn lập tức rời khỏi, mà phải vì bốn người đã chết tụng kinh ngàn lần mới chuộc lại lỗi lầm. Còn Tuyên Dược cũng thỉnh cầu Hoàng thượng để y lưu lại với Tuyên Vân. Tuyên Vân vì thế mà hiểu Tuyên Dược nhiều hơn.

Còn Diệp Y và Tuyết Thần, đại thúc đều được triệu tiến hoàng cung chờ đợi tướng thưởng.

“Diệp Y, ngươi công lao lớn nhất, nói đi, ngươi muốn cái gì?” Hoàng thượng hỏi.

“Thảo dân cho người giả mạo Hoàng thượng, có tội trong người, không dám cầu thêm gì”.

“Ngươi vì nóng lòng cứu người, trầm tha tội ngươi. Nói đi, muốn cái gì?”

“Tạ Hoàng thượng, ta muốn có ‘Bạch đào ngọc’.” Diệp Y vội vàng nói.

“‘Bạch đào ngọc’? Ta cho đến nay chưa từng nghe có bảo bối như vậy”. Hoàng thượng mỉm cười.

“Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ ta lầm lẫn ư?” Diệp Y không ngừng lục lại trí nhớ.

“Vậy để Diệp Y suy nghĩ. Tuyết Thần cô nương, ngươi nói trước đi”. Hoàng thượng nói với Tuyết Thần.

“Thánh thượng, dân nữ không có công gì, vô công bất thụ lộc, xin Thánh thượng thưởng cho những người khác đi”.

“Ngươi thật sự không muốn ư? Ta có thể thưởng cho ngươi vạn lượng hoàng kim, trăm tấm lụa là gấm vóc”.

“Không, cảm tạ ý tốt của Thánh thượng”. Tuyết Thần hồi đáp.

“Được rồi” Hoàng thượng bắt dĩ quay sang đại thúc “phụ thân của ngươi là sư phụ của tiên hoàng, đúng không?”

“Đúng vậy?” Đại thúc cung kính trả lời.

“Vậy ngươi là Liên Phác Tinh ư?”

“Hoàng thượng, ngươi... ngươi sao biết tên của ta?” Đại thúc rất kinh ngạc.

“Ngươi chẳng lẽ đã quên người bạn thân thường chơi đùa lúc còn nhỏ ư? Lúc nhỏ, phụ thân ngươi không phải thường dẫn ngươi vào hoàng cung ư?” Hoàng thượng không ngừng nhắc cho đại thúc nghe.

“Ô... người là Lam...” Đại thúc đột nhiên nhớ tới nhưng lập tức dừng lại.

“Hừ...” Hoàng thượng vội vàng ngăn ông nói ra. Sau đó, hai người nhìn nhau rồi mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

“Diệp Y, suy nghĩ xong chưa?” Hoàng thượng lại chuyển hướng sang Diệp Y.

“Thật sự không có ‘Bạch đào ngọc’ ư?” Diệp Y cũng vẫn câu đó, Hoàng thượng chỉ lắc đầu, tỏ vẻ không có “Vậy có muốn vật khác không?”

Diệp Y lắc đầu, trong lòng vẫn nghĩ tới Bạch đào ngọc cho đến xế chiều, cũng là ngày cuối cùng của năm ngày hẹn ước. Diệp Y và Tuyết Thần không thể không trở về.

“Tiểu tử, nha đầu, thật sự muốn rời đi ư? Ta còn định mang hai người hảo hảo dạo chơi trong thành mấy ngày nữa!” Đại thúc tổng tiền bọn họ.

“Ta cũng không muốn cùng tâu quý đại thúc ăn mặt rách rưới đồng thời đi dạo”. Diệp Y khẳng khái nói. Nhưng hôm nay đại thúc ăn mặt rất chỉnh tề, một bộ trường bào học sĩ, thoát nhìn ngược lại khiến người khác cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Hảo tiểu tử, dám nói ta như vậy!” Đại thúc dùng tay xoa đầu Diệp Y.

“Tuyết Thần cô nương, hai người thật không lưu lại ư?” Hoàng thượng dưới sự hộ tống của bốn tên thị vệ xuất cung tổng tiền bọn họ.

Tuyết Thần cung kính trả lời: “Cảm tạ ý tốt của Hoàng thượng, chúng ta có ước hạn với người khác, cũng sắp đến ngày ước hẹn, hơn nữa đã rời nhà nhiều ngày, sợ người nhà lo lắng, cho nên không đi không được”.

“Vậy cũng không còn cách nào”. Hoàng đế cời ngọc bội bên hông xuống “Đừng nói các người không muốn, khối ngọc bội này là tùy thân của ta, không có giá trị, chỉ làm kỷ niệm, các người nhận lấy đi”.

“Àn..” Tuyết Thần thấy Diệp Y và đại thúc đang tán gẫu, do dự một hồi, tổng lại cũng không để Hoàng thượng mất mặt mũi, Tuyết Thần nhận lấy ngọc bội “Vâng, cảm tạ ân tứ của Thánh thượng”.

“Diệp Y, có thể đi chưa?” Tuyết Thần chuyển hướng sang Diệp Y còn đang nói chuyện.

“Đi thôi”.

Diệp Y và Tuyết Thần hướng về phía Hoàng thượng và đại thúc phát tay, rồi đi theo con đường trở về nhà.

Đại thúc lần nữa nhắc bọn họ: “Nhớ kỹ, qua Đào Nguyên hương, rồi đi thêm hai trăm bước có một cây đại thụ, ở đó có một cái thụ động. Thụ động đó chính là đường để trở về!”

“Nhớ rồi!” Diệp Y lên tiếng đáp.

Diệp Y bọn họ vừa mới đi ngang qua Đào Nguyên hương, phát hiện tất cả người đều chạy đi.

“Uy, có nghe nói không, có hai người tai tròn đang tung kinh siêu độ cho vị ti kia ở thiên niên thần mộ”.

“Có nghe, chúng ta đi xem một chút”.

Diệp Y dừng chân lại.

“Có muốn đi nhìn không? Chúng ta vẫn còn thời gian”. Tuyết Thần nhìn ra Diệp Y đang do dự.

Trầm mặc một hồi, Diệp Y hít một hơi, mỉm cười đáp: “Không, chúng ta đều có đường đi khác nhau. Nếu vận mệnh quyết định cho chúng ta gặp nhau, vậy thì sớm muộn gì cũng có thể lần nữa gặp lại. Đi thôi”. Hắn lại bước tới.

“Diệp Y, Bạch đào ngọc tìm không được rồi, trở về làm sao đây?” Bọn họ đã ra khỏi Đào Nguyên hương, Tuyết Thần vừa đi vừa hỏi.

Diệp Y cũng rất bất đắc dĩ nói: “Không thể làm gì khác hơn là đi bước nào tính bước đó”.

Chỉ chốc lát, đã tới dưới tàng cây đại dong mà đại thúc miêu tả. Bọn họ nhảy vào thụ động, thân thể nhẹ nhàng, đã về tới ‘thập bộ nhai’.

Thập bộ nhai, Diệp Y gọi như vậy vì con đường thông qua hai thế giới chỉ có mười bước.

“Hai vị đã trở về, hoan nghênh hoan nghênh”. Là thị giả với bộ dáng tiểu hài tử kia.

“Chào người, thế nào? Còn phải khảo nghiệm nữa không?” Diệp Y hỏi.

Thị giả cuồng quít lắc tay “Không không không, các người đã thành công cứu Bách Dạ thành, đã chứng thật thực lực của các người, nhưng nhìn ra các người vẫn chưa hiểu rõ huyền cơ trong đó rồi”.

“Huyền cơ?” Về mặt hai người mơ hồ.

“Đúng vậy, các người có phát giác thành Bách Dạ cũng không giống như một thể ngoại đào nguyên mà các người tưởng tượng hay không?” Thị giả trước tiên đưa ra một cái đầu mối.

Nói đến đây, Diệp Y liền nói: “Ân, thành Bách Dạ tựa hồ chỉ là một cái thành phồn vinh, cũng không phải không có địa phương ôn nhiễm nào, cũng có lừa gạt, có xa xỉ, có dã man”.

“Đúng là như thế, bởi vì thành Bách Dạ là một không gian tồn tại thật sự, mà là một nơi có xã hội lý tưởng trong lòng của mỗi người khác nhau. Nó đem hết thảy lý tưởng của mọi người dung hợp thành một chỗ, rồi từ đó hình thành một cái thành Bách Dạ nhìn như có sự an lành như vẫn có những mặt tối ở đó”. Thị giả giải thích cho bọn họ.

“Như vậy, chúng ta ở đó gặp phải hết thảy chỉ là hư ảo ư?!”

“Vừa là hư ảo vừa là sự thật”.

“Có ý gì?”

“Bởi vì thành Bách Dạ là tụ tập lý tưởng của mọi người. Tại thế giới như vậy phải có sự thật hiện diện, bất luận là con người hay vật chất đều trở thành thật thể tồn tại trong sự thật. Nhưng đồng thời, nó chỉ là tưởng tượng của mọi người, cũng không phải vật chất ở thế giới của người, cho nên phải nói đúng là chân thật trong hư ảo”.

“Giống như vật ở trong gương, vật chất tồn tại chân thật, nhưng giống như trong gương không cách này lấy được, có đúng như vậy không?” Tuyết Thần lấy suy nghĩ của chính mình ra để giải thích.

“Đại khái là như vậy”.

“Vậy chính là, cho dù chúng ta tìm được Bạch đào ngọc ở Bách Dạ thành, cũng không thể mang về được”.

“Trên lý luận là như thế”. Nhưng thị giả dụng ngón tay chỉ vào lòng ngực bên trái, mỉm cười “Nhưng mà, các người đã tìm được nó, và cũng tuyệt đối có thể mang trở về”.

“Tìm được?” Bọn họ nhất thời không rõ ràng.

“Các người cần phải trở về” Thị giả lơ đãng nói “Bách Dạ thành từ nay về sau không còn mở ra trước mặt các người như hiện tại vậy”.

“Tại sao?”

“Bởi vì không cần đến nữa?”

“Ý gì?”

Thị giả mỉm cười không trả lời! Hắn phát tay, Diệp Y hai người liền lạc vào trong một vòng tròn màu trắng...

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khúc chung nhân tán

Khi Diệp Y hai người mở mắt ra, đã về tới rừng Tư Thiện, lại nhớ tới thế giới thuộc về bọn họ.

“Tuyết Thần, tỉnh lại, chúng ta đã trở về”. Diệp Y tỉnh lại trước tiên, vội vàng đánh thức Tuyết Thần.

Tuyết Thần từ trong hôn mê tỉnh lại “Chúng ta thật sự đã trở về ư?”

“Đương nhiên”. Diệp Y chỉ lên trời, xa xa có ngọn cờ đang nhảy múa trong gió, đó là dấu hiệu của kinh thành, là điểm cao nhất trong kinh thành. Từ bất cứ chỗ nào trong kinh thành đều thấy được ngọn cờ đó.

“Chân tướng là một giấc mộng”.

“Đúng vậy”.

“Chúng ta mau trở về”.

“Ân”.

Về đến Hiền Nguyệt khách sạn, nương của Diệp Y về thấy hai người trở về, vội vàng hỏi thăm: “Mấy ngày đi chơi có vui không?”

“Cũng không tệ” Diệp Y vội đáp lời, rồi nói tiếp “Một thân hôi hám, con đi tắm rửa trước”.

“Được, Tuyết Thần cũng về phòng nghỉ ngơi trước đi”. Nương của Diệp Y dứt lời, lại vội vàng rời đi.

“Diệp Y, người nói lão bản nương chúng ta đi đâu vậy?” Tuyết Thần biết Diệp Y không nói thật sự.

Diệp Y vừa đi vừa đáp: “Ngày đó khi đi, ta nói với nương là chúng ta đi miếu hội ở Ứng Thiên thành”.

Ứng Thiên thành là một trong ba thành, cùng kinh thành, Thương Nguyệt thành xưng là ‘tam thành’.

“Trách không được, vậy... Diệp Y, bây giờ làm sao đây? Hôm nay là ngày ước hẹn”.

“Trước tiên đi tới rồi hẵng tính”.

Dùng cơm xong, Diệp Y cùng Tuyết Thần đi tới sức phẩm điểm. Chỗ ấy lại trong ba tầng, ngoài ba tầng ra, mọi người đều đang đợi bọn họ.

Diệp Y nặng nề bước vào, cúi đầu dẫn theo Tuyết Thần đi vào sức phẩm điểm. Thanh niên kia đang chống nạnh, vẻ mặt ngạo mạn, hất từa hồ làm như Diệp Y không có tìm được Bạch đào ngọc “Bạch đào ngọc đâu? Tìm được không?”

“Ta...” Diệp Y bất đắc dĩ lên tiếng.

Đột nhiên, Tiền chương quỹ la lên: “Bạch đào ngọc! Là Bạch đào ngọc!”

Diệp Y theo tiếng nhìn lại về phía Tiền chương quỹ kinh ngạc phát hiện đang chỉ vào ngọc bội Tuyết Thần đeo bên hông.

“Cái gì?! Thật là Bạch đào ngọc?” Người trẻ tuổi giật mình xông qua đó.

Tuyết Thần cúi ngọc bội xuống rồi đưa cho Tiền chương quỹ, ngay cả chính nàng cũng không thể tưởng tượng rằng khối ngọc bội kia là Bạch đào ngọc.

Khi mọi người tập trung chú ý đến khối ngọc bội, Diệp Y kéo Tuyết Thần sang một bên “Tuyết Thần, người lúc nào lấy được ngọc bội đó?”

“Lúc chúng ta sắp rời khỏi thành Bách Dạ, Thánh thượng tặng cho, nhưng ông chỉ nói đây là ngọc bội tùy thân không có giá trị, mà không có nói đó là ‘Bạch đào ngọc’ nha”.

“Vật của Hoàng thượng tại sao không có giá trị cơ chứ? Có thể là do tên gọi của hai thế giới không giống nhau, cũng có thể đó không phải là Bạch đào ngọc”.

“Thật sự là một khối ngọc tốt, bất luận là nhìn từ bên ngoài rất bóng sáng, cảm giác rất thật là cực phẩm! Cái này nhất định là Bạch đào ngọc rồi!” Tiền chương quỹ nói xong, đã phản biện suy đoán phía sau của Diệp Y.

“Đừng gấp!” Người trẻ tuổi còn có nghi ngờ “Bạch đào ngọc không phải sẽ không vỡ ư? Thử xem rồi hẵng biết”. Dứt lời liền dùng tay chuẩn bị ném ngọc xuống.

“Nếu rớt xuống mà nát, vậy khối ngọc tốt này chẳng đáng tiếc sao?” Tiền chương quỹ hơi không đành lòng.

“Nếu đúng là Bạch đào ngọc thì rớt sẽ không bị vỡ!” Người trẻ tuổi quyết tâm thử.

Diệp Y và Tuyết Thần vừa hơi an tâm không khỏi lại khản trương lên. Diệp Y thật hối hận vì giải vây mà nói cái gì “Bạch đào ngọc rớt sẽ không vỡ”, bây giờ ngược lại là đào cái lỗ cho chính mình, tim giờ phút này đang đập mạnh từng nhịp từng nhịp.

Người trẻ tuổi dùng sức liệng khối ngọc xuống đất. Tuyết Thần nhắm mắt lại không dám nhìn.

“Ba!” Ngọc rớt xuống, nhưng không hoàn hảo không có tổn hao nào!

“Thật sự là Bạch đào ngọc!” Tất cả mọi người la lên. Người trẻ tuổi sững sờ, trên mặt lộ vẻ phức tạp.

Tuyết Thần mở mắt ra nhìn ngọc bội còn đó, thầm nghĩ: “Cái này thật là Bạch đào ngọc!”

“Diệp Y...” Tuyết Thần quay người, mới phát hiện Diệp Y không ở bên cạnh, tìm bốn phía chung quanh cũng không thấy thân ảnh của Diệp Y...

“Mời dừng lại đi, thị giả!” là Diệp Y đang gọi “Đây là một ngõ cụt rồi”.

Phía trước, cách đó không xa, có một người mặc áo bào, quả thật chính là tiểu hài tử thị giả giữ cửa kia. Hắn nhẹ nhàng bỏ áo bào xuống, mỉm cười, và hỏi: “Có việc gì?”

“Thị giả, người tại sao lại xuất hiện ở đây? Vừa rồi là người giúp ta phải không?”

“Ngươi đang nói cái gì? Ta chỉ là đi ngang qua mà thôi”. Thị giả nói cho có lệ.

“Đừng giả bộ nữa, ta thấy hết, ngươi vừa rồi đã làm cho thời gian ngưng lại, sau đó khẽ đem ngọc đặt trên mặt đất, cho nên ngọc mới không bị vỡ. Vậy cái đó căn bản không phải là Bạch đào ngọc không vỡ, mà chỉ là một khối ngọc cực phẩm mà thôi... Hoặc là nói thẳng ra, Bạch đào ngọc cũng vỡ”.

“Ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu?” Thị giả cười cười xoay người chuẩn bị đi.

“Ta nghĩ ra rồi, thời gian thị giả!” Diệp Y nhìn như là nói một câu không đầu không đuôi, ngược lại đã khiến cho thị giả ngừng cước bộ. Diệp Y nói tiếp: “Ta tạm thời dùng cái tên này để gọi ngươi. Bởi vì ngươi có năng lực nắm giữ thời gian. Vừa rồi tại sức phẩm điểm ngươi đã khiến cho thời gian ngưng lại, nhưng ta và Tuyết Thần đã gặp qua ngươi, mà có thể không bị pháp thuật của ngươi ảnh hưởng. Ta thấy ngươi, liền đuổi theo. Thị giả, ta còn có nhiều chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi tại sao phải lừa gạt? Vật ở thế giới kia có thể mang về, ngọc bội là minh chứng. Còn có thành Bách Dạ cuối cùng là nơi nào? Tại sao thành Bách Dạ sẽ không một lần nữa xuất hiện trước mặt chúng ta? Có ngươi là ai?” Diệp Y liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

Thị giả chỉ nói một câu “Ta không có nói dối”. Mỉm cười, lấy tay chỉ vào trái tim của mình, rồi lại chỉ vào trái tim của Diệp Y. Đột nhiên hất phắc tay, một trận gió thổi qua, trong chớp mắt thị giả đã biết mất trước mặt Diệp Y.

Diệp Y ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, những ngôi sao trên đó, ánh sáng ôn hòa chiếu vào đôi mắt hắn. Hắn nhắm mắt lại, cảm thụ tư ngừ của gió, giờ phút này tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì.

* * * * *

Thời gian vẫn không ngừng trôi, thoáng mắt đã qua năm mươi năm,

Trên bãi cỏ xanh mướt, một đám tiểu hài năm sáu tuổi đang vây quanh một lão gia gia chơi đùa dưới bóng cây.

“Diệp Y gia gia, kể chuyện xưa đi”. Một nữ hài ôm cánh tay của Diệp Y đã già không ngừng đưa đẩy.

“Đúng đó, Diệp Y gia gia, kể về thành Bách Dạ đi”. Một nam hài nhìn chằm chằm Diệp Y.

“Câu chuyện đó các ngươi không phải đã nghe rất nhiều lần rồi ư?”

“Kể đi, gia gia kể đi”.

Diệp Y tựa vào đại thụ, nghĩ lại về lúc trước “Được rồi, như vậy kể lại một lần. Vào năm mười ba năm trước, bắt đầu truyền lưu một đồng dao, ‘nguyệt nhi viên, cao cao quải, bách dạ lâm, bách mang mang. Thập bộ lộ, thông bách dạ, mạc hồi đầu, một nhân tích. Thành nhi nghiêm, tam nhật tuyết, bách dạ thành, xư xư hiện’. Nghe nói là một ám ngữ để đi thông vào thành Bách Dạ thế ngoại đảo nguyên. Ai có thể phá giải được có thể đến thành Bách Dạ...”

Thời gian cứ trôi, từng phút từng phút đi qua...

“.. Cuối cùng thì như thế nào tới thành Bách Dạ được? Đến nay không ai có phá giải được”. Diệp Y cũng không kể gì về dịch văn của đồng dao, và càng không kể việc hắn đã từng đi đến thành Bách Dạ.

“Được rồi, chuyện xưa đã hết. Hài tử, đừng có ngồi hoài, nên hoạt động đi”.

Hài tử lại la lên rồi tán đi, và trên bãi cỏ đánh đánh lăn lăn, vui đùa.

Diệp Y chậm rãi đứng lên, tuổi đã lớn, không còn nhiều sức lực bởi tiếp hài tử chưa đùa, nhưng nhìn cảnh tượng như vậy, lại khiến hắn cảm giác được sự hạnh phúc không thể tả.

“Diệp Y đại phó”. Một nữ tử có tuổi xuất hiện sau cây đại thụ.

Diệp Y quay đầu, cười “Thái hậu nương nương, lão hủ sớm đã quy hương, xưng hô như thế thảo dân không dám nhận”.

“Ngươi xưng hô như thế với ta, ta càng không quen” Nữ tử mỉm cười “Gọi tên đi, Diệp Y”.

“Tuyết Thần” Diệp Y mở miệng gọi “ngươi như thế nào đến đây?”

“Đến xem ngươi gần đây ra sao được không? Từ lúc thái phó hồi hương giáo thụ, thật không biết lúc ấy ngươi nghĩ cái gì, từ nhỏ đã không hiểu được ngươi”. Tuyết Thần đi tới bên cạnh Diệp Y nhìn đám hài tử đang chơi đùa vui vẻ.

Tuyết Thần bốn mươi năm trước chẳng biết thế nào cùng Thái tử Tuyên Dược ở một chỗ, cuối cùng gả cho hắn, rồi trở thành Hoàng hậu. Diệp Y cũng được triệu vào cung là sự phó cho hài tử của Tuyết Thần. Mà năm năm trước đây, Tuyên Văn từ chức đại tướng quân, đi xuất gia ở Vạn Kim tự, bây giờ đã là phượng vương ở Vạn Kim tự. Còn bây giờ, Tuyết Thần đã trở thành Thái hậu, và Diệp Y từ quan quy hương làm tiên sinh.

“Trong nhân sinh, có rất nhiều việc không hiểu. Có những việc không quan trọng cần gì phải rõ ràng?”

“Vậy việc của thành Bách Dạ? Ngươi đã ba mươi năm suy nghĩ về nó”. Tuyết Thần nhìn Diệp Y.

“Bây giờ cần thận suy nghĩ lại, cảm giác như không khó nghĩ vậy vậy. Ta đã ghi lại trong ‘Dật văn lục’ rồi, và chôn nó dưới đất”.

“Ta cũng không thể biết ư?” Tuyết Thần hơi ngạc nhiên.

“Có một số việc khi biết rồi cũng vô dụng, còn không bằng không biết”.

“Vậy à...” Tuyết Thần vừa giống như đang hỏi Diệp Y, vừa giống như đang hỏi chính mình.

“Có lẽ sau nhiều năm sẽ có người phát hiện quyển sách đó, lại khiến cho một trận phong ba nữa”. Diệp Y nói mà trong đó còn có ý đùa.

* * * * *

Một trăm năm sau.

“Mụ mụ, ta tại hậu viện đào được một quyển sách!” Tiểu nam hai hưng phát gọi mụ mụ.

“Thật ư? Để ta xem một cái”. Vị mẫu thân kia tiếp quyển sách từ trong tay tiểu nam hài, lau đi lớp bụi, thấy rõ trên bìa có ghi “Dật văn lục”

Trong trang đầu tiên của quyển sách, có một đoạn:

Viết cho chính mình.

Thành Bách Dạ xác thật vừa là hư ảo vừa là chân thật. Bởi vì thành Bách Dạ là một điểm của thời gian, có lẽ là quá khứ, lại có lẽ là tương lai. Quá khứ là lịch sử, tồn tại rất thật. Còn tương lai thật không thể xác định, có vô hạn khả năng tính, là hư ảo không rõ. Thành Bách Dạ nếu là hình ảnh của thời gian, nó bao gồm cả lịch sử và cả tương lai hư ảo trong lý tưởng của mỗi người. Mà thời gian thì giả để cho mọi người tiến vào thành Bách Dạ là vì để cho mọi người hiểu rõ ràng cái tâm lương thiện. ‘Bách đào ngọc’ bên ngoài trắng sáng không tỳ vết của ta thật ra chỉ là nội tâm lương thiện của mỗi con người. Mà chúng ta đã có tâm lương thiện thì cũng không cần phải một lần nữa tiến vào thành Bách Dạ. Nhiệm vụ của thành Bách Dạ chính là khiến con người trở nên lương thiện. Điều đó chính là ‘thể ngoại đào nguyên’ - tác dụng của thành Bách Dạ. Nó thân mình không phải đào hoa nguyên, mà nó là để cho mọi người hiểu rõ chính mình nên làm thế nào để sáng tạo thể ngoại đào nguyên. Đây chính là bản ý của ‘Bách Dạ thành, xử xử hiện’.

Nhưng ta không có đem suy nghĩ của ta kể cho bất luận người nào. Bởi vì có một số việc nói ra không bằng để cho người đó chính mình lĩnh ngộ. Cho nên ta đem thư này chôn lại. Không biết sau nhiều năm nữa, lúc mọi người phát hiện thư này, trên đời đã có thể ngoại đào nguyên chưa?

Bạn đang đọc truyện *Bách Dạ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.